

พิม (พี) ค่ำ
สำนักพิมพ์

แผนลวงรัก

ปริศนาการตาย แผนลวงคนร้าย
และหัวใจที่ไหวเอน

คีตา

แผนลวงรัก

คีตา

มนุษย์สร้างคำพูดขึ้นมา ซัดเขียนถ้อยคำลงบนแผ่นดินเหนียว ผืนหนัง ไม้ไผ่ และกระดองเต่า...

การค้นพบกระดาษและการพิมพ์ ทำให้หนังสือมีรูปลักษณ์ที่พวกเขาได้สะดวกและเผยแพร่ไปในวงกว้างอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ การพิมพ์ช่วยสถาปนาภาษาของแต่ละชาติให้มั่นคง ช่วยให้ภาษาของสามัญชนแพร่หลาย ทำให้คนอ่านออกเขียนได้เพิ่มสูงขึ้น และขยายวงกว้างออกไปนอกวงผู้นำและนักบวช

และแท้จริงแล้ว การพิมพ์หนังสือคือการเปลี่ยนแปลงอย่างถึงรากถึงโคน ทั้งทางความคิดและสังคม

พิมพ์คำ

สำนักพิมพ์

สุนทรีย์แห่งรัก

ก่อตั้ง ค.ศ. ๒๐๐๐

ลำดับที่ ๖๕๕

แผนลวงรัก

ผู้เขียน : คิตา

พิมพ์ครั้งแรก : กรกฎาคม ๒๕๕๘

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล
อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ISBN 978-616-00-2116-1

ราคา ๒๙๐ บาท

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร : อุมกพร สกุลบัณฑิต

บรรณาธิการเล่ม : การบูร สุขวไลธธา สุซาดา ไจสุข พิสุนย์อักษร : ยลชานา โยธีร์สวัสดิ์

ออกแบบปก : อนุรักษ บัวกิ่ง จัดรูปเล่ม : โยชิตา กรกิจเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส. เอเชียเพรส (๑๙๙๙) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการบริหาร : วรพันธ์ โลกิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลกิตสถาพร

ผู้จัดการฝ่ายผลิต/หัวหน้ากองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : ชีญาภัทร์ ฟองไชย

ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกะไชย ผู้จัดการฝ่ายสื่อสารองค์กรและกิจกรรม : นฤเบศ สมฤทธิ์

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : เจติยา โลกิตสถาพร ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

หัวหน้าหน่วยประชาสัมพันธ์ : อารีนา ศิริบุญ

สถาพรบุ๊คส์

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

๑๘ ซอยลาดปลาเค้า ๖๓ ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ ๑๐๒๒๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ โทรสาร ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๗๐

กองบรรณาธิการ : spbbooks@hotmail.com ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

กองบรรณาธิการคัดสรรต้นฉบับ : satapornbooks.editor@gmail.com

www.satapornbooks.com

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษสลับกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืนพร้อมรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. ๐ ๒๙๔๐ ๓๘๕๕-๖ ต่อ ๒๑, ๕๔

 <p>สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ แห่งประเทศไทย</p>	 <p>พิมพ์บน กระดาษกอนอบสายตากรีนรีด www.greenread.com</p>
---	--

คำนำนักเขียน

บางอย่างที่ตาเห็นอาจไม่ได้เป็นอย่างที่คิด

บางคนที่เราคิดว่ารู้จักเขาดี อาจเป็นคนที่เราไม่เคยรู้จักเลย...

แผนลวงรัก เป็นนิยายเรื่องที่สองในนามปากกา คิตา ปิดต้นฉบับจบ สมบูรณ์เมื่อวันที่ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ เป็นนิยายโรแมนติก-ดราม่า ที่มีปริศนาการตายของผู้หญิงคนหนึ่งมาเป็นแก่นหลัก

เพราะความตายที่ยังเป็นปริศนา ทำให้เธอและเขาต้องค้นหาสาเหตุที่แท้จริง แต่ยิ่งค้นก็ยิ่งสาวลึกไปถึงความลับที่ถูกซ่อน เพราะมนุษย์ต่างมีความลับด้วยกันทั้งนั้น

ดิฉันตั้งใจและทุ่มเทกับงานเขียนทุกเรื่องและหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเรื่องนี้ จะให้ความสนุก บันเทิง และชวนให้คุณอยากติดตามอ่านจนจบ ผাগผลงานเรื่องนี้ไว้เป็นหนึ่งในความประทับใจดี ๆ ด้วยนะค่ะ

ขอบคุณทุกกำลังใจทั้งจากครอบครัวและผู้ติดตามเพจ คิตา <https://www.facebook.com/sitatip> และจากเว็บเด็กดีที่ดิฉันได้อาศัยใช้พื้นที่ในการลงนิยาย รวมไปถึงผู้ที่เกี่ยวข้อง กองบรรณาธิการ และพิมพ์คำล่ำนักพิมพ์ในเครือสถาพรบุ๊คส์ที่หยิบยื่นโอกาสให้ดิฉันอีกครั้ง

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณทุกท่านที่หยิบเล่มนี้ขึ้นมาอ่าน หวังเป็นอย่างสูงว่าเราจะได้กลับมาพบกันอีกครั้ง กับงานเขียนในอนาคต

เขียนด้วยรักจากหัวใจ

คิตา

“หนังสือและการอ่านคือชุมพลแห่งความคิดสร้างสรรค์”

บทนำ

อชิระ หนุ่มมادنักธุรกิจดูโดดเด่นเป็นสง่าเมื่อสวมเสื้อสูทปกกว้างสีเทาซึ่งลั้งตัดจากห้องเสื้อชั้นนำ ชายหนุ่มสำรวจความเรียบร้อยของชุดที่สวมใส่อีกครั้งผ่านกระจกบานใหญ่ภายในห้องส่วนตัว

เสียงเคาะประตูดังขึ้นขัดจังหวะ อชิระละสายตาจากเงาสะท้อนตรงหน้า ยังไม่ทันเอ่ยปากอนุญาต เจ้าของเสียงเคาะก็ถือวิสาสะผลักประตูเข้ามาด้วยสีหน้าเรียบสนิท

ชายหนุ่มยิ้มนั่งมองเจ้าของร่างระหงสวมชุดราตรีสีดำยาวกรอมเท้า เลื่อมลี้เงินระยับซึ่งปักเป็นลวดลายไล่ระดับ ส่งให้ชุดแลดูมีลูกเล่นยามสะท้อนกับแสงไฟ สีดำสนิทของอาภรณ์ที่สวมใส่ตัดกับผิวขาวผุดผาดกระจ่างตา เนื้อนวลเนียนละเอียดชวนสัมผัส หญิงสาวรูปร่างสูงสะอึดสะอ่องผู้นี้ช่างงามสง่าต้องสายตายิ่งนัก หากเขาไม่รู้มาก่อนคงคิดว่าเธอเป็นนางหงส์ฟ้าในนวนิยายประโลมโลก

ทว่าความจริงเธอไม่ใช่หงส์ แต่เป็นแค่นางนกต่อของเขาเท่านั้น

ดูเหมือนหญิงสาวจะกุมความลับบางอย่างไว้ และเธอใช้เรื่องนั้น

มาต่อรองกับเขา...

แน่นอนว่าอชิระไม่เคยยอมเสียเปรียบใคร หากคิดในแง่ธุรกิจแล้ว เขาก็แค่ใช้เงินเพื่อซื้อความซื่อสัตย์จากเธอ

“ดิฉันเห็นว่าคุณไม่ลงไปเสียที ก็เลย...” หญิงสาวเอ่ย เธอช่างงามดมหมดจตตั้งแต่หน้าเสียงยันรูปลักษณะภายนอก

วราลียิ้มให้ชายหนุ่มที่ยืนนั่งอยู่ตรงหน้า เธอรู้สึกหายใจติดขัดทุกครั้งที่ต้องเผชิญหน้ากับเขาเพียงลำพัง บ่อยครั้งที่เธอรู้สึกราวกับถูกสะกดด้วยดวงตาคมลึนลึ้นนั้น รูปหน้าหล่อเหลาคมเข้มของชายหนุ่มช่างมีเสน่ห์ ปลายจมูกโด่ง คิ้วเข้มเรียงตัวสวย ริมฝีปากบางเนียนสีระเรื่อ

อชิระ มหัทธทรัพย์ ชายหนุ่มวัยสามสิบกว่า หนุ่มนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จด้วยตนเอง จนกระทั่งสร้างอาณาจักรมหัทธทรัพย์ครอบคลุมทั่วทุกภูมิภาคของประเทศ และกำลังขยายอาณาเขตสู่ต่างประเทศแถบเอเชีย เขาทั้งหล่อ รวย การศึกษาสูง เป็นที่รู้จักในวงสังคม และที่สำคัญยังโสดสนิท

ว่ารูปลักษณ์สุดเพอร์เฟกต์เหล่านั้นไม่ใช่สิ่งจริงใจวราลีเฉกเช่นหญิงสาวคนอื่นๆ ซึ่งเสนอตัวให้เขาเซยชม

วราลีพูดได้เพียงเท่านั้น เธอไม่อาจสู้สายตาคมกริบดุจพญาเหยี่ยวของอชิระ ที่ขณะนี้เฝ้าแต่จ้องจ้องมองเธอตั้งแต่หัวจดเท้า เขาใช้เวลานานทีเดียวในการสำรวจดวงหน้าและเรือนร่างไว้ที่ติ

เขาอยากจะทำเธอเสียเดี๋ยวนี้ แต่เขามีประโยชน์มากกว่านั้น อชิระชบگرامแน่น จำต้องข่มกลั้นความรู้สึกพลุ่งพล่านซึ่งเดือดอยู่ในกาย เขาไม่เคยต้องอดทน... ผู้หญิงแทบทุกคนทุกระดับพากันเสนอตัวให้เขาชิมฟรีโดยไม่ต้องสงสัย ไม่ว่าจะด้วยรูปลักษณ์หน้าตาซึ่งหาที่ติไม่ได้ หรือจะด้วยจำนวนเงินมหาศาลที่เขาถืออยู่ หรือเพราะเกียรติและศักดิ์ศรีที่เขามีในวงสังคมก็ตาม

ฟังดูช่างโง่งม่านัก เขาเองยังนึกสงสัยตัวเองอยู่ครามครันว่า เหตุใด

จึงยอมจ่ายเงินมากมายเพื่อยื่นข้อเสนอขึ้นให้ผู้หญิงคนนี้ แม่สาวสวยสะพรั่ง
เจ้าของนัยน์ตากว้างสุกใส ใบหน้าที่สวยสดงดงามของเธอสะกดตาเขาไว้
ได้ชะงัก เรือนร่างที่สมบูรณ์ย้วยวนใจให้ระล่ำ ระโปกกลมกลิ้ง เรียวขายาว
สวย ไม่เว้นแม้แต่ทรวดทรงอกเอวที่ได้รูปชนิตอยู่ในความเฝื่อนของบุรุษ
ทุกคน

เขานึกซึ้งอกซึ้งใจว่าทำไมหญิงสาวซึ่งสวยสะพรั่งอย่างเธอจึงยอม
สละอิสระส่วนตนเพื่อช่วยคนไม่เอาไหนเช่นนั้นได้

เธอเป็นอะไร ทำไมต้องปกป้องเขาคอนั้นทุกวิถีทาง

“คุณจะทำแต่จ้องฉันอย่างนั้นหรือคะ” ในที่สุดหญิงสาวก็เอ่ยปาก
อีกครั้ง เธอระบายยิ้มพรายบนใบหน้า พวงแก้มสีชมพูเปล่งปลั่ง

“หรือเธออยากจะทำให้ฉันทำอย่างอื่น” อชิระสวนกลับ ไม่อาจละลายตา
ไปจากนางหงส์ตรงหน้าได้

วราลีชะงักงันไปครู่หนึ่ง ริมฝีปากอึมเข้มแน่นก่อนเปลี่ยนเป็นยิ้ม
ที่ค่อนข้างฝืนเกร็ง

“คุณนี่ตกลงดีนะคะ” เธอว่า “ไหนว่าสมภารไม่กินไก่อัด นี้คุณคิดจะ
กลืนน้ำลายตัวเองหรือไง” เธอปรามาส ส่งผลให้อชิระขยับเข้ามาใกล้ จดจ้อง
ดวงตาคู่นั้นด้วยนัยน์ตาวาววับส่องประกายปรารถนาที่ซ่อนลึก

“ใช่... ฉันเคยบอกอย่างนั้น...แต่เธอไม่ใช่ไก่”

วราลีแค้นหัวเราะ เขาช่างเจรจาได้อย่างน่าอัศจรรย์ หากถ้อยคำนั้น
จะเอื้อประโยชน์ให้ตนเอง

“หมายความว่าคุณอยากจะนอนกับฉันจริงๆ หรือคะ” เธอถาม
ตามตรง

“แล้วเธอไม่ต้องการอย่างนั้นหรือยังไง” เขาตอบโดยไม่กระดากอาย
แม้แต่นิด

วราลีนิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะยิ้มหวาน นัยน์ตาหยาดเอี่ยม เธอเอียงคอ
เล็กน้อยขณะมองเขาที่กำลังมองสบตาทวนหน้า จากนั้นขยับเข้าไปใกล้

โอบสองมือไปบรอบคอเขา ทำเอาชिरะชมวดคิ้ว แปลกใจกับท่าที่ยั่วเย้า
ปลุกอารมณ์

“ไม่ค่ะ” เธอตอบกลับ กลบรอยยิ้มยั่วบนใบหน้าด้วยแววตาซึ่งซัง
ก่อนจะปล่อยมือจากคอเขาแล้วถอยห่างออกมา

อชิระรู้สึกเหมือนถูกยั่วให้อยากแล้วจากไป

เขาไม่พูดพุดรำ ขยับเข้าประชิดเธอ สอดมือเข้ารอบเอวคอด ใช้สายตา
สำรวจเรือนร่างของหญิงสาวจนพอใจ จนทำให้วราลีหายใจไม่ทั่วท้อง

ชายหนุ่มเลื่อนใบหน้าเข้าใกล้เธออีก จดริมฝีปากกระซิบคำแนบใบหู
ว่า “จะไม่แปลกใจเลยถ้าชยพลมันจะหลงใหลเธอ”

แม้คำพูดนั้นจะแฉวเบา แต่ก็ดังสะท้อนอยู่ในหูของหญิงสาว ไม่เหลือ
รอยยิ้มบนใบหน้าของวราลีอีกต่อไป

“เธอรู้ดีใช่ไหมว่าฉันเป็นนักธุรกิจ”

คำถามจากชายหนุ่มทำให้หญิงสาวต้องกลืนใจรับคำ “ค่ะ”

“และแน่นอน...นักธุรกิจจะไม่ยอมเสียเงินลงทุนไปฟรีๆ ดังนั้น
ที่งานเลี้ยงต้นรำคืนนี้ ฉันหวังว่าเธอจะคืนกำไรให้ฉัน”

เสียงกระซิบปราศจากอารมณ์ของอชิระส่งผลให้วราลีตัวแข็งทื่อ
เธอมองสบตาเขาด้วยดวงตากร้าวระต่างไม่ต่างกัน

“คุณต้องการอย่างนั้นจริงๆ ใช่มั๊ยคะ คุณอชิระ” เธอถาม รู้สึกถึง
แรงสะท้อนบางอย่าง

อย่างไรเสียเธอก็เป็นแค่หมากตัวหนึ่งที่เขาใช้เดิน

“ในงานเลี้ยงคืนนี้ ใช้เสน่ห์ของเธอให้เป็นประโยชน์แล้วกัน” พูดจบ
ก็ผลออก ไม่มีแววตาล้อเล่นส่องสะท้อนในดวงตาคมคุ่นนั้น นอกจากความ
เมินเฉย เย็นชา ก่อนชายหนุ่มจะเดินผ่านหน้าหญิงสาว ก้าวออกจากประตู
ห้อง ทั้งความรวดเร็วซ่อนลึกในหัวใจคนฟังไว้เบื้องหลัง

‘ทำไมคุณไม่รักฉัน เหมือนที่คุณรักมธุริน’

๑

เธอก้าวเข้ามาในชีวิตเขาเมื่อหลายเดือนก่อน

หญิงสาวสวย งามสง่า ดวงตากลมสุกสกากริมฝีปากอímหัยก เส้นผมยาวสลวยถึงกลางหลัง ดำสนิทเหมือนสีของรัตติกาล ครั้นเมื่อเธอขยับยิ้มพรายคล้ายแสงไฟส่องสว่างยามเมื่อทุกอย่างมีดับ เสียงหัวเราะของเธอ ก้องกังวานแจ่มเช่นเสียงระฆัง

อชิระไม่ยอมเชื่อว่ามีผู้หญิงที่เพียบพร้อมเช่นนั้นจะยอมทิ้งอิสระเพื่อเหตุผลนี้

“มาอีกแล้วหรือ ไปเธอออกไปสิ”

“ฉันให้สาวใช้ไล่แล้วไล่อีกคะคุณกวีนิ แต่ว่าเธอถือเหลื่อเกิน มาที่นี้ทุกวัน ฉันก็กลัวว่าสักวันคุณอชิระจะมาเห็น”

“ก็ถ้าคุณเขารู้ว่าเรื่องแค่นี้คุณกับผมยังจัดการกันเองไม่ได้ คงได้หางานใหม่กันทั้งคู่นั่นแหละ”

“งั้นฉันจะออกไปจัดการเองค่ะ”

“ทำให้เธอไม่ต้องโผล่มาที่นี่อีกนะ”

กวิน หนุ่มร่างสูงวัยใกล้สามสิบ ลูกน้องคนสนิทที่ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่ อชิระมานานหลายปีจนรู้สึกเสียใจคอ รวมถึงอารมณ์ที่ปรวนแปรไม่มั่นคง ของอชิระ รู้ดีว่าหากมีเรื่องนำราคาญมากวนใจ เขาจะหงุดหงิดและอารมณ์เสียใส่มากแค่ไหน ดังนั้นจึงไล่หัวหน้าแม่บ้านวัยใกล้เคียงกันให้ออกไปจัดการ ก่อนที่คนซึ่งอยู่บนห้องนอนจะลงมาพบเข้า

“มีเรื่องอะไรกัน”

เสียงทุ้มต่ำที่ตั้งขึ้นจากด้านหลังทำให้กวินสะดุ้งไหว ก่อนหันไปมอง เจ้าของร่างสูงโปร่ง ออกผายไหล่ผึ่งแน่นตั้งในเชืตสีขาว กัดกระดาษคุมแค้ถึงกลางอก เผยให้เห็นผิวขาวจัดซึ่งซ่อนอยู่ภายใต้อาภรณ์นั้น

อชิระก้าวอาดๆ ลงมาตามขั้นบันไดทรงโค้งที่ทอดลงสู่พื้นหินอ่อน สีสว่างของบ้าน หรือจะเรียกให้ถูกก็คือคฤหาสน์ เพราะด้วยเนื้อที่กว่าร้อยตารางวา โอบล้อมรอบคฤหาสน์สีขาวที่โดดเด่นด้วยเครื่องประดับสีทอง ทั้งหลัง ทุกตารางนิ้วของพื้นที่ชั้นล่างสร้างจากหินอ่อนขัดมันวาววับ ส่วนผนังของบ้านตกแต่งด้วยภาพวาดสีน้ำมันฝีมือจิตรกรเอก และประดับประดาโถงกลางของคฤหาสน์ด้วยรูปปั้นเนื้อดี โดดเด่นท่ามกลางเครื่องเรือนมีราคาและของเก่าแก่ที่ไม่อาจตีค่าได้

เหนือจากพื้นขึ้นไปหลายฟุตคือเพดานครึ่งวงกลมที่ห้อยโคมไฟระย้าขนาดใหญ่ เมื่อขึ้นไปตามบันไดโค้งสีทองอร่ามจะพบซุ้มประตูทรงโค้งที่เชื่อมไปยังห้องต่างๆ ที่เว้นระยะจากกัน เดินไล่ไปเรื่อยๆ ผ่านผนังสีขาวสลับทองรูปวงกลม ก่อนจะมาบรรจบกันอีกครั้งที่หัวบันได รูปแบบสถาปัตยกรรมทั้งหมดราวกับพิพิธภัณฑ์ขนาดย่อม

ทุกอย่างยังดูใหม่เอี่ยมอ่อง และไม่บุบสลายหรือคร่ำครี ทั้งที่คฤหาสน์หลังนี้มีอายุยาวนานหลายสิบปี เป็นมรดกตกทอดที่บิดาทิ้งไว้ให้ก่อนจะลาโลกไปเมื่อหลายปีก่อน ภายหลังอชิระจึงได้ตกแต่งภายในใหม่ ด้วยวงเงินหลายสิบล้าน หวังไว้ว่าจะทำให้แล้วเสร็จก่อนพิธีสมรสระหว่าง

เขากับหญิงคนรักจะมีขึ้น

เขาเตรียมการไว้ให้เหตุผลอันหลังนี้เป็นเรื่องหอ ทว่าทุกอย่างกลับสูญสลายหายไปราวกับม่านหมอก ครอบครัวยุคใหม่ของชายหนุ่มพึ่งลงมือไม่กี่ปีก่อนหน้า

“ทำไมลงมาไว้นักละครับ คุณอชิ อีกตั้งหลายชั่วโมงกว้างงานเลี้ยงจะเริ่ม ผมคิดว่าคุณจะนอนพักผ่อนให้เต็มอิ่ม”

“จะให้นอนหลับหลังยาวทั้งวันหรือไง” อชิระเอ่ยขัด เดินผ่านหน้าคนตัวเล็กกว่าไปที่ซุ้มประตูโค้งมนซึ่งเชื่อมทางเดินไปสู่ส่วนรับรองที่อยู่ถัดจากโถงส่วนกลาง ภายในนั้นตกแต่งด้วยวอลล์เปเปอร์สีทึบ โคมระย้าทำจากคริสตัลสีต่างๆ ส่องแสงสลัววางให้บรรยากาศคล้ายบาร์เหล่า อีกทั้งมีตู้ติดผนังสร้างจากวัสดุชั้นดีสำหรับเก็บไวน์หายากและเหล้าจากต่างประเทศ ไม่ไกลจากบาร์นั่นคือโซฟาหนังแท้ราคาแพงระยับซึ่งล้อมโคมเคาะเตออร์ขนาดใหญ่ อชิระหย่อนตัวลงนั่งแล้วพาดขายาวๆ วางบนโซฟา ก่อนหันหาคู่สนทนาที่เดินตามมารับใช้ถึงที่

“ว่ายังไง ฉันถามว่ามีเรื่องอะไรกัน”

“ไม่มีอะไรหรอกครับ”

“ไม่มีแล้วปัทมาไปไหน” เขาถามพลางมองหาหัวหน้าแม่บ้านวัยอ่อนกว่าตนไม่มากนัก ปกติเธอต้องรีบกุ๊กกึ่งอาหารน้ำท่ามาให้ดื่มล้างคอ “รีบๆ บอกรมาก่อนที่ฉันจะไม่โหดิกว่า ให้ปัทมาออกไปไล่ใคร มีใครมารุ่นวายที่นี้ อย่างนั้นรี”

เพียงเท่านั้นเป็นอันเข้าใจได้ว่าอชิระได้ยืนทักท้วงทวนทวนระหว่างเขากับปัทมา ดังนั้นกวินจึงไม่บ่ยั้งเบี่ยงให้มาก ความรีบขี้แจงความเป็นไปโดยด่วน

“ช่วงที่คุณไปดูงานต่างประเทศ คุณบัทบอกว่ามีผู้หญิงแปลกหน้ามาขอพบคุณติดต่อกันหลายวันติด”

“ผู้หญิงแปลกหน้านั้นหรือ” อชิระทวนคำ เลิกคิ้วเข้มขึ้น “แล้วมาทำไม

ถ้าเรื่องงานก็ต้องไปที่บริษัทฉันสิ”

“ครับ ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้ไปขอพบคุณที่นั่น แต่มาัดกรอที่นี่หลายวันแล้ว บัทยาให้สาวใช้ถามแล้วว่าเธอมาพบคุณด้วยฐานะอะไร แต่เธอไม่บอกผ่าน บอกแค่ว่าอยากจะเจอคุณนะครับ”

“อย่าให้เรื่องพวกนี้มากวนใจฉัน จัดการให้เด็ดขาด”

ชายหนุ่มบอกเสียงเรียบ ก่อนคว้าหนังสือพิมพ์ธุรกิจขึ้นมาเปิดอ่าน เขาไล่สายตามองพาดหัวข่าวสำคัญ และเหลือบเห็นใบหน้าของตนพร้อมบทสัมภาษณ์ที่นักข่าวเขียนยกยอปอปั้นในนั้น

‘เปิดใจหนุ่มนักธุรกิจ อชิระ มหัทธทรัพย์ ชายผู้มีความสามารถที่เป็นทั้งผู้บริหารและผู้พัฒนาระบบซอฟต์แวร์ จนขึ้นในบริษัทพุ่งสูงสุดในรอบหลายปี ซีอีโอหนุ่มที่กำลังถูกจับตามองว่าจะสร้างผลกำไรในไตรมาสสุดท้ายนี้เกินพันล้านและคว้าอันดับบุคคลที่รวยที่สุดในประเทศได้หรือไม่ ฯลฯ’

เขาละสายตาจากบทสัมภาษณ์ที่แสนกระตังของตัวเอง หันไปสั่งบรินต์ซึ่งเก็บไว้ในตู้รักษาอุณหภูมิสำหรับสิ่งนี้โดยเฉพาะ ในนั้นมีตู้กระจกล้อมรอบ เครื่องดื่มชั้นดีต่างๆ จากต่างประเทศนับร้อยขวดถูกนำมาเก็บรักษาไว้ในตู้ของสะสมหายาก

“จะดื่มเลยหรือครับ” กวินเอ่ยถามอย่างไม่เต็มเสียงนัก ด้วยกลัวว่าการสอดเข้าไปถามจะทำให้เจ้านายหนุ่มอารมณ์เสียได้อีก “เดี๋ยวตอนสองทุ่มคุณต้องไปงานเลี้ยงต้อนรับที่คฤหาสน์ของพวกเดชบดินทร์ เมาเสียแต่ตอนนี้ ผมเกรงว่า...”

“เงียบเถอะ” เขาสั่ง แม้สีหน้าจะยังสงบดูกระจ่างใส ทว่าในดวงตากลับไหวระริก “เพราะต้องไปเจอพวกมัน ฉันถึงต้องดื่ม”

กวินทำได้เพียงกลืนน้ำลายเหนียวเหนียวลงคอ ก่อนค่อยๆ ก้าวถอย

ออกไปตามคำสั่ง แม้ใจจะอยากคัดค้านและปลอบประโลมหัวใจที่บอบช้ำของเจ้านายหนุ่ม แต่ลูกน้องอย่างเขาจะทำอะไรได้ ในเมื่อสิ่งที่อชิระทนมาตลอดหลายปีนั้น เขาไม่เคยคิดจะสลัดมันทิ้งไป ช้ายังเฝ้ารอวันทางคืนคนที่หยิบยื่นความมรดกร้าไว้

อชิระนั่งหน้าหนึ่ง ทอดสายตามองไปยังความว่างเปล่า แต่ในสมองกลับเต็นตุบๆ เขาไม่เคยหลีกเลี่ยงที่จะเผชิญหน้ากับปัญหา นั่นเพราะตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมาเขาพบคนมาแล้วทุกประเภททุกรูปแบบ เขากำพร้าแม่ตั้งแต่เด็ก มีเพียงพ่อเป็นแบบอย่างในการใช้ชีวิต ชายที่ทำงานหนักในแวดวงธุรกิจ ถูกทรยศหักหลังจากหุ้นส่วนมาตลอดชีวิตวัยทำงาน กว่าจะแกร่งกล้ามั่นคงจนขยายอาณาเขตภายใต้นามสกุล มหัทธทรัพย์ ได้ และพ่อผู้อ่อนล้าก็ทิ้งสมบัติมหาศาลไว้ให้ก่อนจบชีวิตลงด้วยโรคมะเร็ง

ชายหนุ่มผ่านชีวิตวัยเด็กและเข้าสู่ช่วงวัยหนุ่มด้วยความอ้างว้างมาโดยตลอด แม้กระทั่งช่วงวินาทีนี้เขายังถูกผลักดันให้จมดิ่งสู่ความสูญเสียที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไป

อชิระหลับตาลงอย่างไม่อยากคิดถึง เขาเอนหลังพิงพนัก วางหลังคองลงบนนั้นขณะที่ดวงตาเริ่มหลับ จมจ่อมลงสู่ห้วงแห่งอดีต

เสียงหัวเราะใสกังวานราวระฆังดังขึ้นในโสตประสาท ดวงตาบิบบิของคนที่กำลังหัวเราะเร็งรำมาทางเขาช่างสดใสยิ่งนัก ราวกับดอกไม้บานราวแสงสว่างของดวงอาทิตย์

“คุณคะ...คุณอชิระ”

ชายหนุ่มเปิดเปลือกตาที่หนักอึ้ง แม่บ้านสาวใบหน้าอ่อนเยาว์ยิ้มแห้งๆ และเรียกเขาอย่างไม่สบายใจนัก “เป็นอะไรหรือเปล่าคะ ต้องการให้ดิฉันไปเอายามาให้หรือเปล่า”

“ไม่ต้อง ฉันแค่พักสายตา”

“แต่ว่า”

“ฉันไม่ได้เป็นอะไร” อชิระบอกปิด ทั้งที่ในสมองเต็นตุบๆ อย่างกับ

จะระเบิด เขายกสองมือวางทาบลงบนใบหน้า ขี้เขี้ยว ราวจะเรียกความสดชื่นให้กลับมา แต่ก็ไร้ผลอันใด

เป็นจังหวะเดียวกับที่สุราสีอำพันถูกนำมาเสิร์ฟ กวินรินเครื่องดื่มให้คนแก่กว่าที่นั่งรอโดยไม่ปรึกษาพูดคุยอะไร ในขณะที่ปัทมาได้แต่แอบส่ายหน้า ทั้งเป็นห่วง กังวล และเห็นใจ

อชิระรับแก้วไปถือ เพียงรวดเดียวเขาก็ดื่มจนหมดแก้ว รวกับสาดน้ำเปล่าเข้าปาก แล้วส่งแก้วคืนให้กวินทำหน้าที่ ขณะที่เจ้าตัวไม่รอช้า รีบจัดการให้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

‘รินแค่นิดหน่อยก็พอนะ อย่าให้เมามาก’ ปัทมาทำปากขมุบขมิบบอก กวินพยักหน้ารับอย่างเป็นทางการเป็นอันเข้าใจกันดีว่าควรให้ลิมิตเจ้านายได้แค่ไหน

แม้จะไร้เสียงสรวลเสเฮฮา แต่เหมือนวาระสุราสีจะนำพาอชิระไปสู่ความสุขสมใจบางอย่าง ใบหน้าที่เคยเคร่งขรึมเริ่มกำแดง ดวงตาทะลอมเยิ้มเขาค่อยๆ กระตุกยิ้มที่มุมปากเมื่อนึกถึงเสียงเรียกอันแสนหวานจาก ‘มธุริน’

‘อชิ คุณเมาแล้วนะคะ อย่าดื่มมากเลย เต็มลูกไปทำงานไม่ไหวหรอก’ ใบหน้าสวยหวานบึ้งตึงเล็กน้อยเมื่อคนถูกห้ามไม่ยอมหยุดฟัง ซ้ำยังหันมายิ้มกริมใส่

‘ผมไม่เมาสักหน่อย’

‘คุณนั่นแหละเมา หากขับรถกลับไม่ไหว รินจะทิ้งคุณไว้ที่นี่นะคะ’

‘คุณไม่ทิ้งผมหรอก’ เขาบอกพลางสวมกอดหลวมๆ ที่เอวหญิงสาวข้างกาย ‘คุณรักผมจะตาย ไซ้มัยริน คุณรักผมไซ้มัย’

‘ไม่ว่าจะยอมแต่งงานด้วยหรือคะ คุณนี่ถามอะไรก็ไม่รู้’ หญิงสาวตอบด้วยใบหน้าแดงก่ำ ก่อนตีเปาะลงไปบนท่อนแขนแข็งแรงที่โอบรัดรอบตัวเธอ

‘ผมรักคุณนะ’ เขายังคงพร่ำบอก แม้จะเมาจนตาปรือ แต่ก็ยัง
 ประคองตัวเองไหว ‘คุณคือลมหายใจ คือชีวิตของผม ขาดคุณไปผมคงอยู่
 ไม่ได้ ผมต้องตายแน่ๆ’

“คุณอชิ... คุณอชิระ” เสียงเรียกนั้นส่งผลให้ชายหนุ่มงัวเงียลืมตาตื่น
 ขึ้นมา เขามองออกไปยังด้านนอกที่เย็นย่ำ แสงสีส้มหม่นฉาบไล้ไปทั่วแผ่นฟ้า
 บอกว่าเวลาล่วงเลยไปมากแค่ไหน

เขาค่อมตั้งแต่บ่าย แล้วก็ฟูบหลับไปเจอกับฝันหวาน ยิ่งตอกย้ำให้ภาพ
 ในอดีตฉายชัด แม้จะผ่านมานานหลายปี แต่ราวกับเรื่องทุกอย่างเพิ่งเกิดขึ้น
 ไปเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้า

อชิระทำได้เพียงซ่อนความเจ็บปวดตรวดราวไว้ในใจที่ไหวระริก ภายใต้
 ดวงหน้ายิ้มที่สงบนิ่ง เขาจดจำเรื่องราวทุกอย่างได้แม่นยำ ทุกการกระทำ
 ทุกขั้นตอน

“หากคุณไม่ไหว ผมจะโทร. ไปยกเลิกงานเลี้ยงคืนนี้ คุณพักผ่อน
 เถอะนะครับ”

กวินบอกพร้อมหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา วางนิ้วมือลงบนนั้น
 แต่อชิระยกมือขึ้นห้าม ล่ายหัวเล็กน้อยเป็นเชิงปฏิเสธ

“ฉันจะขึ้นไปเตรียมตัว แยกเองก็รีบไปจัดแจงตัวเองให้พร้อมเถอะ
 อีกครึ่งชั่วโมงเจอกัน” เขาบอกแล้วค่อยขยับลุกขึ้น ทั้งที่ระดับแอลกอฮอล์
 ยังมีอยู่ในร่างกายพอสมควร และนั่นส่งผลให้เขาเซเบาๆ

แม้จะเป็นห่วงเจ้านายมากแค่ไหน แต่กวินรู้ว่าพุดไปก็คงเปล่า
 ประโยชน์ คนดีร้านอย่างอชิระนอกจากจะไม่ฟังแล้วยังจะอาละวาดใส่
 เสียด้วย ดังนั้นเขาจึงแค่เบี่ยงตัวหลบให้อชิระเดินข้ามห้อง โตะชุดโซฟาไปที่
 เียงบันได ก่อนเดินตามพร้อมคอยระแวดระวังหลังให้

เสียงบรรเลงดนตรีคลาสสิกหวานซึ่งจากไวโอลินและเชลโล่ซบกล่อมคนในงานให้เคลิบเคลิ้มหลงใหล โดยฝีมือของนักดนตรีมืออาชีพหลายชีวิตที่อยู่บนเวทียกพื้นสูงใจกลางลานอเนกประสงค์ของสถานที่จัดงาน ซึ่งเป็นอาณาบริเวณสวนสนามที่รายล้อมด้วยพฤษชาติและพรรณไม้นานาชนิดรอบๆ เป็นบ่อน้ำพุที่กำลังพ่นน้ำออกมาเป็นสาย มีแสงสีสลับเปลี่ยนระลอกตา อันเป็นส่วนประกอบหนึ่งของบ้านตระกูลเดชบดินทร์ ตระกูลดังของวงการธุรกิจโทรคมนาคมในเมืองไทย หนึ่งในผู้ที่ได้รับสัมปทานคลื่นความถี่และเป็นหุ้นส่วนสำคัญของธุรกิจอีกหลายประเภท รวมไปถึงสยามโอที อินเทอร์เน็ตเนชั่นแนล บริษัทคู่แข่งที่มีงานสัมพันธ์กัน โดยมีอชิระเป็นผู้ก่อตั้ง รวมถึงควบตำแหน่งประธานบริหารผู้เป็นหัวเรือใหญ่

รถยุโรปราคาแพงระยับสีดำนิกกำลังแล่นผ่านประตูเหล็กบานโค้งขนาดมหึมาของคฤหาสน์ ก่อนแล่นผ่านสนามหญ้าที่มีอาณาเขตกว้างขวางกลุ่มไม้สวนที่ตัดแต่งอย่างพิถีพิถัน และจอดในบริเวณที่จัดเตรียมไว้สำหรับยวดยานพาหนะของผู้มาร่วมงาน คะเนด้วยสายตา นับว่ามีรถหรูราคาแพงจอดอยู่ไม่น้อย ซึ่งล้วนเป็นของบรรดาแขกผู้มีเกียรติที่มาร่วมงานเปิดตัวยายาทอันดับหนึ่งของตระกูล ซึ่งกำลังจะขึ้นแท่นเป็นหนึ่งในคณะบอร์ดผู้บริหารในฐานะทายาทของเดชบดินทร์

รถคันดังกล่าวจอดสนิทที่บริเวณหน้างาน บริการหนุ่มแต่งตัวดีรีบเข้ามาบริการแขกคนสำคัญ เปิดประตูรถออกอย่างนุ่มนวล ก่อนที่เจ้าของร่างสูงโปร่งสวมสูทสีดำกัลดกระดุมแถวเดียว เน้นให้เห็นร่างกายที่สมส่วนงามสง่า ภายในสวมเชิ้ตขาวสะอาดตา บนปกเสื้อผูกหูกระต่ายสีดำด้านเข้ากันจะก้าวอวดๆ เข้าไปในงาน

แม้ในใจจะคุกรุ่นไปด้วยแรงแห่งอารมณ์ที่ไม่เคยมอดดับ ทว่าด้วยผลประโยชน์และบรรดาแขกเหรื่อมากหน้าหลายตาผู้เป็นบุคคลสำคัญที่มาร่วมงาน ซึ่งล้วนเกี่ยวข้อกันในทางธุรกิจ ทำให้อชิระข่มความรู้สึกร้อนในอกให้สงบลงขณะสาวเท้าตรงไปยังคนกลุ่มนั้น และพบเจ้าของงานยืนยิ้มละไม

ให้แขกหรืออยู่

ภาวณีนี้นั้นเคียงสามีสองวัยอยู่หน้างาน แม่ ปรมศ เดชบดินทร์ วัยจะล่วงเลยไปมาก ประกอบกับอาการหลงๆ ลืมๆ แต่ก็ยังมีเรี่ยวแรงเหลือพอจะนั่งวีลแชร์ลงมาพบปะบุคคลสำคัญ รวมไปถึงกล่าวเปิดตัวและฝากฝังบุตรชาย ทายาทเพียงคนเดียวของเขา

อชิระผีนยิ้มเมื่อสองสามีกรรยาริบเข้ามาทักทาย ปรมศยื่นมือมาเพื่อจับกระชับกับชายหนุ่ม เขายิ้มแล้วจับมือแห้งที่เวลานั้น ก่อนจะประสานสายตากับริทต์ หลานชายของภาวณีนี้นี่รับบทบาทสำคัญในบริษัทไม่แพ้กัน

“ยินดีที่คุณมาร่วมงานของเราะ คุณอชิระ” ปรมศบอกเสียงแหบแห้ง กระนั้นก็ยังยิ้มยิ้มอย่างมีไม่ตรีจิต

“ครับ ก็ไม่มีเหตุผลอะไรที่ผมจะปฏิเสธการมาที่นี่ไม่ใช่หรือครับ” เขาตอบกลับ ทำเอารอยยิ้มของริทต์และภาวณีนี้นั้นสะดุดลง ตรงกันข้ามกับประมุขของบ้านที่ไม่ได้ติดใจกับความหมายของคำพูดนั้น

“คุณเป็นคนเก่ง ผมหวังว่าลูกชายของเราจะได้รับคำแนะนำจากคุณบ้าง ถ้าไม่ใช่ในฐานะคู่หูทางธุรกิจ ก็หวังว่าจะในฐานะที่พวกคุณเป็นเพื่อนรักกัน”

“แน่นอนครับ” อชิระยิ้มหน้าหนึ่ง “แล้วเขาอยู่ที่ไหนล่ะครับ เจ้าของงานของเรา” เขาถามต่อขณะเหลือบตามอง แล้วพบว่าคนที่ถูกถามถึงกำลังเดินตีหน้าเครียดตรงดิ่งมาทางพวกเขา

ชยพล เดชบดินทร์ ชายหนุ่มร่างผอม สูง ผิวขาวจัด ดวงตาเรียวสีน้ำตาลเป็นประกายกล้า และริมฝีปากหยักสีระเรื่อ แม้มองเพียงผิวผืนก็เข้าใจได้ว่าเขามีสายเลือดของคนจีนเจืออยู่อย่างแน่นอน

ความขี้มของชายหนุ่มวัยเดียวกันเล็กขึ้นสูงขณะมองประสานสายตากับเขา ชยพลคาดไม่ถึงว่าอชิระจะกล้ามาที่นี้ในวันนี้ ทั้งที่เรื่องราวระหว่างพวกเขาทั้งสองคนบาดหมางรุนแรงเกินกว่าจะต่อกันติด

อชิระก็คิดไม่ต่างกัน แม้มิตรภาพของทั้งสองที่เคยเคียงบ่าเคียงไหล่กัน

มาก่อนในฐานะเพื่อนสนิทจะสงบลงเมื่อสามปีก่อน แต่เพราะความที่ เคยคุ้นกันมานาน ทำให้เพียงแค่มองหน้าก็ราวกับพวกเขาจะอ่านใจฝ่าย ตรงข้ามได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสีหน้าและแววตาที่ต่างสะท้อนถึงกันคู่ นั้น บอกชัดว่าพวกเขายังจำชัด ไม่มีใครหลงลืมเรื่องราวในอดีต

ทว่าอิระกลับควบคุมอารมณ์บนสีหน้าได้ดีกว่า ขณะที่เพียงครู่เดียว ริมฝีปากของชยพลก็เหี่ยยดเป็นเส้นตรง ก่อนหน้าที่จะขมวดมุ่น

ชยพลอ้าปากจะพ่นคำพูดกัดกร่อนหัวใจคนตรงข้าม ทว่าธิตัตที่ยืน อยู่ไม่ไกลนักรีบขยับไปวางมือบนไหล่กว้างเป็นเชิงปรามญาติผู้น้องให้สงบ ปาก ก่อนที่งานจะล่มเพราะอารมณ์ของเขา ชยพลจึงทำได้เพียงกลั๊กลิ้น ถ้อยคำแสดลงคอ

อิระส่งเสียงที่เบาๆ ยังคงรักษาอาการสงบก่อนเปิดปากบอกเจ้าของ งานว่า “ยินดีที่นายกลับมา หวังว่าเราจะสร้างสัมพันธ์ทุกอย่าง แล้วร่วมงาน กันได้ในฐานะนักธุรกิจ”

ชยพลขมวดคิ้วหนักขึ้น เขาเบือนหน้าไปทางอื่น ในขณะที่ธิตัตต้อง สะกิดอีกครั้ง แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ เตือดร้อนถึงภาวินิผู้เป็นมารดาต้อง ปราม

“ตาพล”

เสียงเรียกเพียงเบาๆ ช่วยให้ชยพลปรับสีหน้าได้บ้าง แม้จะไม่อยาก แต่ก็จำต้องฝืนใจ

“แน่นอน ฉันมาเพราะต้องสานต่อธุรกิจ มีอีกหลายเรื่องในวงการนี้ ที่ฉันไม่รู้ หวังว่านายจะช่วยชี้แนะฉันได้ รวมไปถึงเรื่องเสแสร้งแก้งทำ นาย ถนัดหนักนี้”

“ใช่ ฉันถนัด” อิระไม่ปฏิเสธ ตอบกลับด้วยสีหน้าและแววตาอวดดี ไม่แพ้คนฟัง “มนุษย์เราต้องรู้จักยับยั้งอารมณ์ ต่อให้ต้องเสแสร้ง แต่หาก มันเป็นการซ่อนสันดานดิบเยี่ยงเดรัจฉาน ก็สมควรต้องควบคุมไว้ภายใต้ หน้ากากของความเสแสร้งไม่ใช่หรือ”

“ไอ้ออซิ!” ชยพลคำรามในลำคอพร้อมกำหมัดแน่น

“ทำไม มีตรงถ้อยคำไหนที่แทงใจนายขึ้นหรือ” อชิระแสรังยิ้ม ทว่าดวงตาดำฉายแววแห่งความเกลียดชัง

“เอ่อ เดี่ยวเราไปลองเครื่องตีตรงนั้นหน่อยนะคะ คุณอชิระ”

ภาวีนีรีบแก้สถานการณ์ ปล่อยมือที่คล้องแขนสามีไว้แล้วเดินเข้ามาเคียงข้างอชิระ เธอยิ้มหวาน ผายมือไปทางลานน้ำพุ ส่งผลให้อชิระยอมปล่อยชยพลไว้แล้วเดินไปกับเธอ ส่วนภาวีนีรีบหันมาพยักพยัดให้ธิด์ที่ตื้นเขินวิลแชร์พาปรเมศตามไป

ชยพลทำได้เพียงยืนมองตามหลัง ชมอารมณ์เดือดดาลซึ่งพลุ่งพล่านเต็มที บริการหนุ่มเดินยกถาดเครื่องตีผ่านทางหน้า เขาเรียกไว้แล้วรับแก้วมาก่อนจะยกขึ้นดื่ม เพียงครู่เดียวก็เหลือแต่แก้วเปล่า แต่ชยพลยังไม่สงบลง เขาขบกรามแล้วสบถถ้อยคำคับแค้นออกมา

“สารเลว! คนเลือดเย็นอย่างแกไม่สมควรมีชีวิตอยู่ด้วยซ้ำ”

เสียงเพลงที่บรรเลงซับซ้อนไม่ซึมแทรกเข้าไปปลอบประโลมหัวใจที่รวดร้าวทุกขณะของชายหนุ่มได้เลย อชิระรับเครื่องตีมาลองลิ้มชิมรสอยู่หลายแก้วจนกินเป็นกังวล เหตุเพราะสีหน้าที่เคยเรียบเฉยของเจ้านายหนุ่มเริ่มตึงเขม็ง คิ้วเข้มกระตุกถี่กระชั้นขึ้นตามแรงอารมณ์ที่ปะทุด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ และด้วยแรงขับจากห้วงแห่งความคิด อีกทั้งของเก่าที่ดื่มเข้าไปเมื่อช่วงบ่ายก็ยังไม่ทันเจือจาง อชิระก็กระหน่ำดื่มเข้าไปอีกไม่ยั้ง

“ฉันอยากจะฆ่ามัน!” จูๆ เขาก็สบถ สีหน้าและแววตาเปลี่ยนไปจากเดิม “ฆ่ามันเหมือนกับที่มันทำ...เหมือนกับที่มันฆ่าเธอทั้งเป็น”

“หยุดดื่มเถอะครับ คุณอชิ คุณเมาแล้วนะครับ”

“ฉันไม่ได้เมา”

“โอ้” กวินโอดเสียงสูง ไม่อาจซ่อนสีหน้าและน้ำเสียงแห่งความกังวลไว้ได้ “ไม่เมาได้ยังไงครับ ดื่มเข้าไปมากมายขนาดนั้น”

“ก็บอกว่าจะไม่เมาไงล่ะวะ!” อชิระขึ้นเสียง ตวัดสายตาดุดันมาที่ลูกน้องคนสนิท ทำเอาकिनหัวหด ก่อนลดเสียงพูดลง

“เรากลับกันก่อนตีห้าครึ่ง คุณอชิ ประเดี๋ยวผมจะไปเอารถ”

“ไม่!” เขาตอบทันทีวัน ไม่ลังเลแม้แต่นิด

“จะอยู่ต่อไปทำไมล่ะครับ ไปหาร้านนั่งดื่มต่อกันดีกว่า เดี่ยววันนี้ผมจะเลี้ยงคุณเอง” กวินพยายามโหมน้ำเจ้านายเต็มที่ แต่อชิระยังยืนกรานกระต่ายขาเดียวว่า

“ฉันบอกจะไม่ หูแหงนวกหรือไง! วันนี้ฉันจะไม่กลับไปไหน จนกว่าจะได้รับความจริงจากปากไอ้บ้านั้น”

“โอ้คุณ เรื่องมันผ่านมามาตั้งหลายปีแล้วนะครับ แล้วตำรวจก็...”

“ตำรวจมันจะไปรู้อะไรวะ!” ชายหนุ่มหันมาตวาด ดั่งขนาดที่ทำให้แขกคนอื่น ๆ เริ่มหันมาให้ความสนใจ

กวินหน้าซีดเผือด ห่อไหล่จนตัวลีบเล็กลง กระนั้นก็ยังทันได้คิดหาวิธีพาเจ้านายออกไปจากสถานการณ์ตั้งเครียดนี้

“ถ้าคุณขอขากเคลียร์ ฉันผมจะพาไปหาคุณชยพลก็ได้”

“แกรู้หรือว่ามีอยู่ตรงไหน”

“ตามผมมาเถอะครับ” ไม่พูดเปล่าแต่ยังโอบประคองอชิระที่เริ่มเดินเซออกมา กวินก้มมือเรียกบริการหนุ่มน้อยคนหนึ่งมาหาเขา ยื่นกุญแจรถส่งให้แล้วกระซิบถามว่า

“ขับรถเป็นมั๊ยไอ้หนุ่ม”

“เป็นครับคุณ”

“งั้นช่วยไปเอาเบาะซีตี่จอดอยู่ด้านโน้นมาให้ฉันหน่อย บอกยามตรงนั้นนะว่ารถของคุณอชิระ แล้วรีบไปรีบมานะ เข้าใจมั๊ย”

“ครับ”

บริการรับกุญแจแล้วกรี๊ดวิ่งออกไปตามคำสั่ง ในขณะที่กวินถึงประคองกึ่งลากอชิระที่เวลานี้หน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ออกมา

กว่าจะหุ้ลั้กหุ้ล่ผ่านแซกหรือไ้ในงานมาจนถึงทางเดินเล็ก ๆ ที่ทอดยาวระหว่างทางเข้าไปสู่ฤๅทสัณกับประๅตูรวั้ลั้กหน้าบ้าน กวินก็หอบแฮกเหงื่อซุ้มหัวทั้งแผ่นหลัง หากเดินออกมาล้าฝั้งเขาคงไม่เหน็อยหอบแบบนี้ แต่เพราะต้องเค็ยวเช็ญลากเอาคนหัวๅคือที่ไ้ไม่ยอมก้าวขาเดินตามๅตี มาด้วยตลอดทาง

“ไ้ไหนแก่ว่าจะพาฉันมาหาไ้พลั้ง! แล้วไ้ไหน มันอยู่ไ้ไหน!” อชิระเริ่มออกลวดลาย ปายมือสะเปะสะปะไปทั่วอย่างอยากจะอาละวาด

กวินพ่นลมหายใจเหน็อยหนั่ย เขารู้ๅว่าอาจต้องถูกทุบสักๅบสองๅบ แต่ไ้เป็นไร “คุณชยพลแกกลับเข้างานไปแล้วมั้งครับ”

“กลับหรือ? แกกลายเป็นคนไปๅดตั้งๅแต่เมื่อไ้ไร” อชิระชี้หน้าๅง่า จู๋ๆ ก็โ้กรจจนเล็ๅดขึ้นหน้า “ฉันเกลียดที่ๅสุดคือคำโกหก แกไ้ไม่รู้หรือไ้ง!”

“ผม ผมขอโทษครับ...” กวินก้มหน้าอย่างยอมรับผิด และนั่นทำให้ อชิระนั้งชะงัก จู๋ๆ ก็ลีหน้าๅลๅดลง

“ฉันเจ็บปวดกับคำโกหกมาๅมากพอแล้ว...แกอย่าโกหกฉันเหมือนคนพวกนั้นก็พอ”

“คุณอชิครับ”

อชิระเบ็ๅนหน้า รู้ลั้กถึงบางอย่างที่ลั้นทะลั้กในดวงตา เขาพยายามซ่อนมันไว้ ทว่าในดวงตาที่ๅร่าเล็ๅนด้วยหยๅดน้ำ เขาเห็นเงาที่ๅ่อยๆ กระจ่างชัดของบุๅคคลซึ่งกำลังก้าวเข้ามา

“ไ้...!” อชิระสๅบๅด ดวงตาเข้มนมองชยพลที่ๅ่อยๆ ชยับๅเท้าเข้ามาใกล้

“แกมาไม่ต่างจากหมาๅตัวหนึ่งเลย” ชยพลไ้ไม่อ้อมค้อม ในขณะๅที่คนถูกๅส่งเส็ยๅงที่ในล้าๅคือ ลีหน้าไ้ไม่ข่มซ่อนอารมณ์เช่นเมื่อๅก่อนหน้า

“แกไ้ไม่ต่างจากหมาๅลๅบกัดเหมือนกัน...ไ้ไม่ลี แกแยๅกว่าหมา เพราะว่แกไ้ไม่มีแม้ๅแต่ความซื่อลั้ๅๅ”

คำๅด่านั้นทำให้ชยพลนั้งงั้น ดวงตาเร็ยวเล็้กมองคนสูงๅกว่าตรงหน้า

ในดวงหน้านิ่งนั้น คาดเต๋อได้ยากว่าเขาคิดและรู้สึกเช่นไร ต่างจากอชิระที่ระบายความเจ็บแค้นโดยไม่ปิด เขาพร้อมที่จะกระโจนเข้าไปและสั่งสอนอดีตเพื่อนรักที่เคยทรยศหักหลังไว้อย่างเจ็บแสบจนสุดจะทน

อาการของเจ้านายทำกวีวินตีหน้าเครียด เป็นกังวล หากคนทั้งสอง แลกหมัดกันจริงๆ เป็นไปได้สูงมากกว่าคนที่เม้าหย่าเปจนแทบยืนไม่อยู่อย่างอชิระยอมเสียเปรียบ อีกทั้งลำพังเขาคนเดียวคงสู้เรี่ยวแรงที่มาจากความคับแค้นในอดีตของคนทั้งสองไม่ได้

“เอ่อ คุณชยพลครับ” กวินเอ่ยปาก อยากจะขอร้องให้คนทั้งสองผละออกจากกันเสีย แต่ชยพลกลับพูดแทรกขึ้น ไม่ได้สนใจสีหน้าเครียดของเขาเลยว่

“แกคงจะเกลียดฉันมากเลยสินะ อชิ”

อชิระไม่อยากจะยอหว่าจะได้ยินคำถามนั้น เขาแค้นหัวเราะ แต่สีหน้าและแววตาเจ็บปวดจนไม่อาจข่มซ่อน

“มากกว่าคำว่าเกลียด ฉันอยากจะฆ่าแกด้วยซ้ำ...แกเป็นคนทำลายทั้งความไว้วางใจ ความเชื่อใจ และมิตรภาพ แกทำลายทุกอย่าง!” เขาเค้นคำบอกด้วยสีหน้าเจ็บปวด

“ใช่ ฉันเป็นคนทำลายมัน” ชยพลยอมรับความผิดนั้นโดยไม่ได้แย้ง ในดวงตาที่หลุบต่ำลงซ่อนความรวดร้าวไว้นมองไม่เห็น

“แกทำลายเธอด้วย ชยพล” อชิระกล่าวย้ำอีกครั้ง ดวงตาพร่าเลื่อนถูกกลบด้วยหยาดน้ำ “ความรักของฉัน ลมหายใจของฉัน...แกพรากมันไปทุกอย่าง เพราะฉะนั้น...ฉันดีใจจริงๆ ที่วันนี้แกกลับมา” เขาปล่อยยให้หยดน้ำร่วงหล่นจากดวงตาที่บัดนี้ฉายแววอาฆาตแทนที่ทุกสิ่ง

“ฉันจะทำให้แกรู้สึกเหมือนกับที่ฉันรู้สึก แกจะต้องตกลงไปในนรกเช่นเดียวกับที่ทำกับฉัน ชยพล”

๒

“จอตารถตรงนี้”

เสียงแหบพร่าที่เอ่ยออกมาจากด้านหลังคนขับทำให้กวินสะดุ้งนิดๆ ก่อนมองไปที่กระจกมองหลัง แล้วพบว่าอชิระไม่ได้ล้อหลังไปอย่างที่เข่าเข้าใจ

“ผมคิดว่าคุณล้อเสียอีก”

“แกไม่ได้ยินที่ฉันบอกหรือไง บอกให้จอตารถ”

กวินไม่ทำตาม ยังคงแล่นรถไปบนถนนที่ทอดยาวและมีตสนิท ไม่มีรถแม้สักคันขับผ่าน ยิ่งทำให้เขาเป็นกังวล

“นี่มันตีสามแล้วนะครับ อีกนิดเดียวก็จะถึงบ้านแล้ว”

“หยุดพาล่ามแล้วจอตารถ”

“แต่ว่า”

“แกอยากตกงานใช่ไหม”

กวินพ่นลมออกจุมูกอย่างอึดหนาระอาใจแล้วขับรถเข้าข้างทางทันที อชิระลงจากรถด้วยอาการที่ยังไม่สร้างเมานัก แข็งขาอ่อนแปลี่ยนขณะ

ก้าวเท้าหนักๆ ลงบนพื้นถนน กระนั้นก็ยังพุงตัวได้ดีกว่าเมื่อชั่วโง่ก่อน เขาอ่อนลมหายใจที่เจือด้วยกลิ่นแอลกอฮอล์ อากาศวิงเวียนมึนงงก่อนหน้าดีขึ้นมาก และเขาอยากสูดอากาศบริสุทธิ์ให้เต็มปอด ซึ่งหาได้จากถนนสายเล็กๆ ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากคฤหาสน์ของเขามากนัก

“คุณจะไปทำอะไรนะครับ มันมืดมากแล้วก็อันตราย กลับขึ้นรถเถอะครับ” กวินอดไม่ได้ที่จะเป็นห่วง เวลานี้ก็กลายเป็นเขาเสียเองที่ขมวดคิ้วจนหน้าย่น ในขณะที่อชิระมีสีหน้าสงบลงมาก หลังจากได้ระเบิดอารมณ์และคำพูดที่ติดค้างในใจออกไปต่อหน้าชายพล

เขารอที่จะได้พบกับอดีตเพื่อนรักมาโดยตลอดหลังจากเกิดเรื่องในวันนั้น วันเวลาผ่านไปสามปีเต็ม แล้วในที่สุดชยพลก็กลับมาอีกครั้ง กลับมาเผชิญหน้าต่อสิ่งที่เขาได้กระทำลงไป

อีกไม่กี่ชั่วโง่ฟ้าก็จะสว่าง สามปีก่อนของวันนี้เป็นวันที่เขาเจ็บและทรมานอย่างที่สุด

ผ่านมาจนกระทั่งครบรอบปีอีกครั้ง

วันที่เขาสูญเสียเธอไป ทั้งร่างกายและหัวใจ...

บาดแผลที่พวกเขาทิ้งไว้ข้างเจ็บปวดและบาดลึก หากเขาไม่ได้กรี๊ดมีดเล่มนั้นลงบนหัวใจที่ยังเต้นอยู่ของอดีตเพื่อนสนิท อชิระคงไม่มีวันคลายจากความเจ็บปวด เขาจะไม่ยอมจมอยู่ในนรกแห่งความทุกข์ทรมานนี้คนเดียว

“แกกลับไปก่อน” อชิระสั่งลูกน้อง

“เป็นเพราะเรื่องวันนั้นอีกแล้วหรือครับ” กวินเอ่ยปากถามอย่างไม่สบายใจ เขารู้ดีว่าอะไรที่ทำให้อชิระกลับมาเสียศูนย์เช่นนี้

การปรากฏตัวของชยพลในวันครบรอบการจากไปของมธุรินคงยิ่งกระตุ้นความเจ็บปวดที่ไม่มีวันจบของอชิระ

“เชื่อฟังฉันโดยไม่ปรึกษาสักครั้งได้ไหม ให้ฉันได้อยู่คนเดียว”

เมื่อถูกขอร้องด้วยสีหน้าที่ไร้ชีวิตจิตใจและน้ำเสียงที่หมดอาลัย

ตายอยาก กวินก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้านายหนุ่มต้องการเวลารำลึกถึงเรื่องในอดีต เพียงลำพัง และนั่นทำให้เขาพยักหน้ารับ ยอมถอยกลับขึ้นไปบนรถที่หัวใจยังเป็นห่วงและกังวล

แม้ภายนอกจะเข้มแข็งและแสดงออกด้วยกิริยาหยาบกระด้าง แต่ใครจะรู้ว่าหัวใจของชายหนุ่มนั้นแบกรับความทุกข์แสนสาหัสไว้มากเพียงใด เขาได้แต่หวังว่าจะมีใครสักคนมาละลายความเจ็บปวดนั้น หวังว่าหัวใจของ อชิระจะเปิดรับความรักครั้งใหม่เข้ามาได้ในสักวันหนึ่ง

อชิระก้าวไปข้างหน้าตามทางที่ทอดยาว แม้จุดหมายปลายทางคือ ฤทธาส์ของเขา แต่ชายหนุ่มไม่ได้จดจ่ออยู่กับสิ่งนั้น ดวงตามทอดมองไปในความเว้งว่างของนภาอากาศเบื้องหน้า แม้จะใกล้รุ่งเช้า และมีรถแล่นผ่านไปบนถนนสายนั้น แต่ชายหนุ่มกลับได้ยินเพียงเสียงของความคิด และจมอยู่กับความเงียบงัน

อชิระใช้เวลาทบทวนเรื่องราวบางอย่างอยู่ในใจ เขาตรึกตรอง คิดค้นสรรหาหนทางที่จะช่วยขยี้พลให้แหลกละเอียด ให้สาสมกับความคับแค้นที่เขาแบกรับมาตลอดสามปี

‘ไม่ นั่นมันน้อยเกินไป’ ชายหนุ่มส่ายศีรษะบอกตัวเองเมื่อความคิดหนึ่งฉายวาบในสมอง

‘แค่นั้นไม่สาสมกับความเวรระยาที่มันทำไว้ ต้องให้มันพังพินาศ... ทั้งร่างกายและจิตใจ’

อชิระขบขมจมนพินชาวกระทบกันดังกึก

เขาเดินมาไกลหลายกิโล ตั้งแต่มีดสังัดจนกระทั่งฟ้าเริ่มสว่างส่องแสงสีเทา ก่อนจะไล่สี่ดำออกไปจนหมด มีเพียงสี่ขาวมุกขมัวเคล้ากับหมอกหนาสองข้างถนน และนั่นครั้งจะมีเสียงล้อรถตถนนให้ได้ยิน แต่อชิระหาได้สนใจสิ่งแวดล้อมที่เปลี่ยนไปไม่

เวลาผ่านไปนานเท่าไรเขาไม่อาจหยั่งรู้ ด้วยชายหนุ่มละเลยที่จะให้ความสนใจต่อวันและเวลามานานระยะหนึ่ง เขาไม่มีความหวังหรือความ

ตื่นตื่นไต่ให้รอคอย ทุกห้วงลมหายใจมีเพียงเรื่องราวในอดีตที่ตามหลอกหลอน และเขาสัญญาต่อมธุรินว่าจะต้องสั่งสอนชายผู้เหยียบย่ำหัวใจของเธอให้ได้

ชยพลกลับมาแล้ว เขากลับมาหลังจากคืนอันโหดร้ายนั้น

อชิระชบครามแน่นจนริมฝีปากเหยียดเป็นเส้นตรง เผ่าคิดหาวิธีทำลายอดีตเพื่อนรัก มากมายหลายสิ่งที่ยื่นวนเข้ามาในสมอง แต่ละอย่างล้วนโหดร้ายตามแต่ที่เขาจะคิดจินตนาการให้สาสมกับที่คั่งแค้นมายาวนาน แล้วความคิดก็ต้องสะดุดลง

ในหมอกที่ปกคลุมใต้ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านและใบจนหนาทึบ ไม่ไกลจากประตูรั้วเหล็กมหิมาของคฤหาสน์หลังนั้น ผู้หญิงคนหนึ่งปรากฏตัวแก่สายตาเขา หญิงสาวผู้นั้นยืนนิ่งไม่ไหวติง ผิวขาวส่องสะท้อนแสงแดดอ่อนตัดกับชุดเสื้อเย็บติดกระโปรงสีดำที่เธอสวม เส้นผมดำขลับสีเดียวกับรัตติกาลแผ่สยายยาวเคลือบปลั่งมาถึงกลางหลัง ดวงตากลมลึกสกาววาววับของเธอจ้องมองมาที่เขา ริมฝีปากแดงชยับยิ้มบาง ดวงหน้าอบอุ่นอ่อนโยนราวแสงสว่างจากดวงอาทิตย์

“ฉันรอคุณอยู่นาน” เธอบอก เสียงแผ่วเบาเล่นซ้ำจับหัวใจเขาให้ไหวยวบ

อชิระเบิกตากว้างขึ้นราวไม่อยากเชื่อภาพที่เห็น เขาสาวเท้าก้าวเข้าหาเธอ หัวใจสั่นระริกราวพบสิ่งมหัศจรรย์ที่รอมาทูกขณะลมหายใจ

“ริน” เขาเอ่ยปาก ยังคงเบิกตาก้างอย่างไม่อยากเชื่อ “มธุริน”

เพียงพริบตาเดียวเขาก็ก้าวถึงตัวเธอ ยืนมือหนาตะครุบร่างบางตรงหน้าไว้ สัมผัสถึงกายที่อบอุ่นและแบบบาง อชิระไม่อยากเชื่อว่าเธอจะมีตัวตนอยู่ต่อหน้าเขาในขณะนี้

“ผมคิดถึงคุณ คิดถึงจนแทบบ้า” เขาพร่ำบอก ดวงตาเอ่อท้นด้วยหยดน้ำขณะชบหน้าแนบกับเรือนผมที่หอมฟุ้งนั้น

“เดี๋ยวก่อนค่ะ” เธอกระซิบบอกขณะดันมือเล็กๆ ไปนอกแครงของ

เขา “ปล่อยฉันก่อนเถอะค่ะ” เธอย้ำอีกครั้ง และนั่นส่งผลให้อชิระขยับออกเล็กน้อย

เขารู้แล้ว...รู้อยู่แล้วว่าจะไม่มีทางเป็นเรื่องจริง

“ฉันไม่ใช่มธุริน” เธอบอกเสียงหนัก และนั่นยิ่งย่ำให้อชิระมองภาพตรงหน้าด้วยสายตาที่แจ่มชัดขึ้น เป็นการตอกย้ำให้เขายอมรับความจริงในที่สุด

“ดิฉันชื่อวราลี มาเพราะพระสำคัญ คุณदनวัตส่งฉันมาเจรจากับคุณค่ะ”

“दनวัต” อชิระทวนคำด้วยสมองที่ว่างเปล่า เขามองเธอด้วยความรู้สึกที่ประหลาดนัก ยังคงเพ่งพินิจพิจารณาไปทั่วใบหน้าและเรือนร่างผู้หญิงที่อ้างว่าชื่อวราลีนั่นช่างเหมือนกับมธุรินเหลือเกิน

แต่ถึงอย่างไรก็ไม่ใช่เธอ แม้จะสวยและอ่อนหวานไม่ต่างกัน แต่ไม่มีทางเป็นมธุริน เขาแค่เผลอมากจนตาผัดไปก็เท่านั้น หรือไม่ ก็คงเพราะเขาคิดถึงเธอมากเกินไป

“दनวัต” อชิระยังคงทวนชื่อนั้นและนึกถึงใบหน้าของอดีตเพื่อนสนิท พวกเขาต่างพร้อมใจกันมาปรากฏให้ระลึกถึงในวันครบรอบการตายปีที่สามของมธุริน

ช่างบังเอิญและยิ่งตอกย้ำภาพเก่าๆ ให้ฉายชัดมากขึ้นไปอีก ทั้งที่เขาอยากจะสลัดมันทิ้ง ไม่อยากจดจำ แต่ก็เหมือนเสียงอ่อนหวานและใบหน้าแย้มยิ้มของหญิงสาวจะตามปลอบโยนหัวใจเขาอยู่รำไป

“เจรจา เรื่องอะไร” ในที่สุดเขาก็เอ่ยปากอีกครั้ง ขณะที่หญิงสาวตรงหน้าพร้อมสำหรับการตอบทุกคำถาม

“เรื่องที่คุณกำลังยื่นเรื่องฟ้องร้องเขาต่อศาล การทุจริตและยกยอกเงินหุ้นส่วนในบริษัทสยามโอที”

“อ้อ นั่นสินะ อย่างมันคงไม่มีเรื่องอะไร นอกจากเรื่องเงิน” ชายหนุ่มปรามาส สีหน้าเยาะหยันอย่างไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก “แต่ฉันจะเชื่อได้

อย่างไรว่าเธอเป็นคนของมันจริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หลังจากที่มันก่อเรื่องไว้แล้วหายตัวไปเป็นปีๆ อย่างนี้ แล้วจู่ๆ ก็ส่งผู้หญิงที่ไหนไม่รู้มาเจรจาเรื่องสำคัญขนาดนั้นแทน เธอเป็นใคร ทนายส่วนตัวของมันหรือ”

“ไม่ใช่ค่ะ”

“งั้นก็คงจะเป็นเมียมันละสิ”

“ก็ไม่ใช่เหมือนกันค่ะ”

อชิระนิ่งอย่างพิลึกพิลั่นคราะห์ ผู้หญิงตรงหน้าสงบและรักษาท่าทีพอสมควร ในขณะที่ถูกเขาไต่สวนด้วยคำถามเช่นนั้น

“งั้นก็บอกมาสิว่าเธอเป็นใคร เกี่ยวข้องอะไรกับมัน”

“คุณذنวัตเป็นผู้มีพระคุณที่ฉันต้องตอบแทนค่ะ” เธอตอบกลับมาจะฉาน

อชิระขมวดคิ้วเป็นปม ไม่คาดมาก่อนว่าจะได้ยินคำตอบเช่นนั้น

“มีอะไรที่พอจะยืนยันได้บ้างว่าเธอรู้จักกับมันจริงๆ”

อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มไม่อาจคลายความสงสัยได้ง่าย จากประสบการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต สอนเขาให้จดจำอยู่ถ้อยคำหนึ่ง และควรค่าแก่การปฏิบัติอย่างเคร่งครัดหากไม่ยอมมีประวัติศาสตร์เจ็บซ้ำซ้ำสอง

อย่าไว้ใจใคร

วราลีก็มหน้าเปิดกระเป๋าสะพายบ้า แล้วหยิบภาพถ่ายออกมาราวกับรู้อยู่แล้วว่าต้องใช้มัน เธอส่งภาพนั้นซึ่งแนบอยู่กับจดหมายฉบับหนึ่งให้อชิระเขารับไปดูแล้วพบว่ามันเป็นภาพของذنวัตกับวราลี ทั้งสองยืนคู่กันด้วยสีหน้าเรียบเฉย ไม่ยินดีในร้าย และต่างสวมชุดสีดำ ทำให้อชิระยิ่งขมวดคิ้ว เพราะไม่เข้าใจสิ่งที่คนตรงหน้าพยายามสื่อสาร

แล้วเขาก็นึกขึ้นได้ถึงเรื่องที่ถูกวินกับปัทมาคุยกันเมื่อวาน หรือเธอจะเป็นผู้หญิงที่ว่า คนที่พยายามจะขอพบเขามาตลอดช่วงเวลาที่ชายหนุ่มบินไปติดต่องานที่ต่างประเทศ

“เธอคือคนที่มาขอพบฉันโดยตลอดตั้งนั้นหรือ”

“คะ”

“รู้จักที่นี่ได้อย่างไร”

“ฉันบอกคุณแล้ว ยิ่งไงล่ะคะว่าฉันเป็นคนของคุณคนนวัต แน่แน่นอนว่าฉันต้องได้ที่อยู่ของคุณมาจากเขา”

“ฉันก็หมายความว่าเธอติดต่อกันได้ ในขณะที่ตำรวจและพวกฉันกำลังตามหาตัวมันมาตลอดระยะเวลากว่าสองปี”

วราลีชะงักไปนิดหน่อย แต่ก็ไม่ต้องตอบกลับหรือปฏิเสธ อชิระประเมินท่าทีเธออยู่ชั่ววูบใจ ก่อนยื่นข้อเสนอไปว่า

“เอาอย่างนี้สิ ทำไมเธอไม่บอกฉันล่ะว่ามันอยู่ที่ไหน แลกกับเงินสักจำนวนหนึ่ง”

วราลีเตรียมอ้าปากจะโต้แย้งในทันที แต่แล้วเธอก็ชะงัก เก็บสีหน้าขุนซ่องให้มิดชิดขณะที่ตอบชายหนุ่มไปว่า

“เงินจำนวนหนึ่งของคุณเนี่ย มันสักเท่าไรล่ะคะ”

อชิระเหยียดยิ้มที่มุมปาก นึกหย่นอยู่ในใจ

เหมือนกันหมด...ไม่ว่าใครก็เห็นเงินสำคัญกว่าทุกสรรพสิ่งรอบตัวไม่เว้นแม้แต่แม่สาวปริศนานามว่าวราลีผู้นี้ เธอโผล่เข้ามาอย่างกะทันหันในวันที่ฟ้าเริ่มสาง และกำลังจะคว่ำเงินก้อนกลับไปตั้งอู่ แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ เพราะสิ่งที่สำคัญกว่าคือการได้ตัวคนนวัตกลับมาดำเนินคดีที่เขาก่ออาชญากรรมทางความคิด โดยการขโมยผลงานการพัฒนาซอฟต์แวร์ที่เขาเขียนไปขายให้นักลงทุนต่างชาติ ก่อนจะหอบเงินหลายล้านหนีหายเข้ากลีบเมฆ

แน่นอนว่าชายหนุ่มไม่สนงานที่ยังไม่เสร็จสมบูรณ์ชิ้นนี้ที่เพื่อนสนิทขโมยไปขาย หรือเงินจำนวนมากที่คนนวัตหอบไปด้วย แต่เขาสนใจอย่างอื่นบางอย่างที่คนนวัตรู้จักเกี่ยวกับมธุริน ทว่าหลังจากเกิดเรื่องคนนวัตกลับหายไปอย่างลึกลับ อาจเพราะความผิดที่เขาทำด้วยส่วนหนึ่ง แต่ถึงอย่างไร ขุนซ่องสงสัยในหลายๆ อย่างก็ทำให้อชิระมั่นใจว่าคนนวัตจะต้องรู้อะไร

มากกว่าที่เขาคาดคิด

ผ่านมานานนับปีในการหลบซ่อน อชิระได้รับเอกสารสำคัญซึ่งเป็นหลักฐานแน่นอนหาพอที่จะใช้ยื่นเรื่องฟ้องร้องดำเนินคดีต่อไป เพื่อบีบให้ ดนวัตปรากฏตัวอีกครั้ง

“แล้วเธอต้องการเท่าไรล่ะ สักหนึ่งล้านพอมั้ย” ชายหนุ่มเสนอ เขารู้ว่าเงินจำนวนนี้ไม่ได้มากมายนักเมื่อเทียบกับค่าเงินบาทในยุคนี้ แต่ก็ไม่น้อยเลยสำหรับผู้หญิงที่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าอย่างเธอ

“หนึ่งล้านนั้นหรือคะ” วราลีร้องเสียงสูง ดวงตากลมเบิกกว้างขึ้น ยิ่งทำให้อชิระลำพองใจกับความละโมภโภภมากของเธอ อย่างนี้แล้วคงไม่ใช่เรื่องยากหากเขาจะขอให้เธอบอกทุกอย่างที่เกี่ยวกับดนวัตตลอดเวลาเกือบสามปีที่ผ่านมา

“แต่ว่า...หนึ่งล้านสำหรับอะไรหรือคะ”

คำถามต่อมาทำให้อชิระขมวดคิ้ว เขามองเธอที่กำลังมองกลับมา บัดนี้ดวงตากลมคู่นั้นจ้องเขานิ่ง แววบางอย่างในดวงตาและสีหน้าเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

“สำหรับหนึ่งคำถาม แลกกับหนึ่งคำตอบหรือเปล่าคะ แต่ว่าฉันจะตอบคุณแค่ ใช่ หรือ ไม่ใช่ เท่านั้น ดังนั้นว่าคุณจะได้คำตอบที่ต้องการ ฉันคิดว่าอาจต้องใช้อีกหลายคำถาม บางทีอาจจะมีมากถึงสิบล้านสิ สักสิบล้านคงคลายความสงสัยให้คุณได้บ้าง แต่อาจจะไม่ทั้งหมด เพราะเรื่องที่คุณไม่รู้อะไรเลยดูเหมือนจะมีมากมายเหลือเกิน ใช่มั้ยล่ะคะ คุณอชิระ”

วราจาจะฉานซ่อนเร้นภัยและแฝงความยียวนชวนให้บันดาลโทสะนั้นส่งผลให้อชิระซิงตาใส่ ดวงตากมเข้มวาวโรจน์ด้วยความไม่พอใจที่หญิงสาวผู้นี้กล้าต่อปากต่อคำ แล้วยังยกย่อนเขาเสียด้านถึงทรวง

แต่ที่ร้ายยิ่งกว่า เธอพูดราวกับรู้อะไรบางอย่าง โดยเฉพาะประโยคท้ายนั้น เขามั่นใจว่าเธอไม่ได้พูดถึงเรื่องเงินที่ดนวัตโกงไป แต่เป็นเรื่องอื่นเสียมากกว่า

แน่นอนว่าหากเธอรู้เรื่องนั้นจริง ก็หมายความว่าเราได้วราลีมีสิทธิ์ต่อรองเขาได้อย่างเต็มที่ เพราะเธอย่อมรู้ว่าเขาไม่ยอมปล่อยให้โอกาสเดียวที่จะได้เจอกับตนวัตหลุดลอยไปแน่ๆ

“อย่ามัวแต่ยกย่อนเล่นสงครามประสาทกับฉันอยู่เลย แคเธอบอกมาว่าต้องการทำอะไร”

“คุณยังไม่เข้าใจอีกหรือคะ ฉันมาเพราะเขาเป็นผู้มีพระคุณของฉัน มันเป็นความสมัครใจที่ฉันอยากจะทำให้เขาได้รับอิสระ ดังนั้น ฉันจะไม่บอกอะไรคุณ จนกว่าคุณจะยอมถอนฟ้องต่อศาล และร่างสัญญาว่าจะไม่เอาผิดในคดีใดๆ ต่อเขาอีก”

เขาประเมินเธอต่ำไปจริงๆ

“ฟังดูง่าย” อชิระตอบ ทำเสียงฮึดฮัดในลำคอขณะมองสำรวจเธอตั้งแต่หัวจดเท้า “แต่ดูเหมือนว่าเธอจะก้าวผิดจังหวะไปนิดนะ เธอมาเพื่อขอร้องให้ฉันช่วยตนวัต ไม่ใช่มาเพื่อข่มขู่หรือเล่นแง่กับฉัน และอีกอย่าง สิทธิ์ในการจะกระทำการใดๆ ของฉันมันเด็ดขาดและแน่นอน หลักฐานทุกอย่างที่ฉันมีมากพอจะทำให้ตนวัตหมดอิสรภาพในการใช้ชีวิต ดังนั้น บอกมาหน่อยสิว่าเธอจะเอาอะไรมาแลกกับอิสระของมัน”

“เพราะฉันรู้ความลับของมธุริน และรู้บางอย่างที่เกี่ยวกับเธอ”

คำตอบนั้นราวกับหมัดที่พุ่งเข้าไปใส่อชิระให้หน้าหงาย เหมือนเขาถูกกระตุกเอาหัวใจทั้งดวงให้หล่นวูบลงแทบเท้า และบดขยี้ซ้ำสอง

แม้ตลอดเวลาจะมีคำถามมากมายที่ชายหนุ่มอยากรู้ แต่เขาก็ยังกลัวกลัวที่จะรู้ความจริง

“เธอโกหก” อชิระปฏิเสธสิ่งที่ได้ยิน เสียงแหบพร่าสิ้นเปล่ง มือทั้งสองข้างกำแน่นคล้ายจะสะกดอารมณ์ไว้ “เธอไม่ได้รู้อะไรเลย คนอย่างเธอ คนนอก...”

“ฉันพูดความจริง” หญิงสาวตอบกลับด้วยน้ำเสียงกระด้าง ทว่าสีหน้ากลับนิ่งเรียบเกินจะคาดเดาความจริงที่ซ่อนไว้นั้น

“แต่ฉันไม่เชื่อ!” ในที่สุดอชิระก็ตวาดใส่อย่างโกรธแค้น

“เธอจะรู้จักกับรินได้อย่างไร! เพราะฉันไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเธอมาก่อน ในเมื่อฉันคบกับมธุรินมาตลอดตั้งแต่เรียนไฮสกูล แล้วผู้หญิงคนนี้ก็เรียนอยู่เมืองนอก เพิ่งจะกลับมาเหยียบเมืองไทยไม่กี่ปีเท่านั้น!”

“แล้วเธอก็ตาย”

คำพูดโพล่งด้วยความสงบเยือกเย็นนั้นราวกับมีดกรีดลงบนหัวใจของอชิระ ดวงตาของเขาเบิกกว้าง ขณะมองใบหน้าเธอ ผู้หญิงที่กำลังเบือนสายตาลับมาที่เขาเช่นกัน

แวบหนึ่งนั้นเขาเห็นเงาบางอย่าง แวตาที่ราวกับถอดแบบกันมา เขาคิดว่าเขาเห็นมธุริน

“เธอตายที่นี่ ในคฤหาสน์ของคุณ ไข่ม้อยละคะ คุณอชิระ”

๓

อชิระเดินโซเซด้วยขาที่อ่อนล้า ผ่านประตูเหล็กบานเล็กเข้ามา ภายในคฤหาสน์ซึ่งตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า เขาใช้เวลานานทีเดียวกว่าจะหยุดยืนให้มั่นคงแล้วแหงนมองลึنگ่อสร้างตรงหน้าให้แจ่มชัด

คฤหาสน์หลังนี้มีสีขาวตัดขอบด้วยสีทองอะระวีอร่ามทั้งหลัง รูปทรงเก่าแก่กลิ่นอายของสถาปัตยกรรมตะวันตก เนินดินที่ปูด้วยหญ้าเขียวขจี เป็นลีสตอร์อบๆ บริเวณนั้นมีรูปสลักหินอ่อนของเหล่าเทพธิดานางฟ้าตามตำนานที่เชื่อกันว่าพวกเธอเป็นภูตไม้ดอกไม้ประดับสีสันสดใสรอบบานรับแสงอาทิตย์ยามเช้า เสียงน้ำตกไหลลงตามช่องอ่อนหินที่ออกแบบโดยช่างทำสวนฝีมือดียิ่งให้ความรู้สึกสงบแก่คนฟัง

ทว่าหัวใจที่เย็นเยียบราวถูกแช่แข็งของอชิระไม่ได้ผ่อนคลายลงหรือเกิดความสงบสุขแต่อย่างใด ภาพของธรรมชาติที่ถูกสร้างโดยมนุษย์ไม่ได้ช่วยให้เขาสดชื่นขึ้นแม้แต่นิด ตรงกันข้ามกลับยิ่งปวดร้าวและหวนไหวไปกับความคุ่นชินที่เห็นเบื้องหน้า

ทุกสิ่งที่นี่ล้วนตอกย้ำให้เขายิ่งจำจด และคิดถึงเธอคนนั้นจนสุดหัวใจ

ทุกอย่างที่นั่นเป็นสิ่งที่เธอชอบ และเขาสร้างมันขึ้นมาเพื่อเธอ แต่เวลานี้กลับเหลือเพียงแค่เขากับความว่างเปล่าและความอ้างว้างเหลือจะทนในชีวิต ทุกภาพความฝันที่เคยร่วมกันวาดไว้พังทลายลงไปพร้อมกับคำคืนนี้

สามปีเต็มที่ความตายพรากกลมหายใจของเธอไป

สามปีเต็มที่ความตายพรากเอาดวงใจของเขาไปพร้อมกับเธอ

มธุริน

ผมคิดถึงคุณ

ได้โปรด... ต่อให้เหลือแค่กระดูก ผมก็อยากให้คุณกลับมาพบผมอีกครั้ง

แค่บอกกับผมว่าทำไม และเพราะอะไร มันเกิดอะไรขึ้นกับคุณในคืนนี้

ได้โปรดบอกความจริงแก่ผมสักครั้ง มธุริน

ชายหนุ่มไม่อาจชมช่อนความรู้สึกที่ठाโถมเข้าใส่ เขาทรุดตัวลงนั่งบนหินประดิษฐ์ที่ใช้ตกแต่งสวน ร่างสูงคุดคู้โน้มตัวลงไปข้างหน้า เขาปล่อยให้ลำคอตกลงพร้อมๆ กับดวงตาที่ถูกลบไว้ด้วยหยดน้ำ เสียงสะอื้นไหวในลำคอตั้งตลอดออกมาเคล้ากับเสียงจากน้ำพุแอ่งเล็กๆ ไกลๆ กัน

ผู้หญิงคนนั้น แม้เขาจะแน่ใจว่าไม่เคยเห็นหน้าค่าตาเธอมาก่อนเลยในชีวิต และเธออาจจะแค่หยิบยกเอาจุดอ่อนของเขามาพูด เพราะหากว่าदनวัตส่งเธอมาพบเขาจริง วราลีก็รู้เรื่องของมธุรินได้ไม่ยาก

ทว่ามีเรื่องหนึ่งที่दनวัตไม่รู้ แต่เธอกลับรู้

ประโยคนั้นดังขึ้นอีกครั้ง คำพูดที่เธอสาดใส่หน้าจนเขาไม่อาจทนยืนอยู่ตรงนั้นได้อีก จนต้องรีบผละหนือออกมา เขาทิ้งเธอไว้ตรงนั้น ไม่ได้หันกลับไปมองแม้แต่หนึ่งหลังจากที่เธอพูดในสิ่งที่เขาพยายามหนีมาตลอด

‘ไม่ใช่แค่หนึ่งชีวิต’

‘หยุดพูดเดี๋ยวนี้!’ เขาตะเบ็งเสียงออกมาในทันทีที่เธอเริ่มพูดอีกครั้ง หัวใจของอชิระสั่นระรัวอย่างบ้าคลั่ง ดวงตาเข้มถมิ่งทึบจนดวงหน้าบิดเบี้ยว น่ากลัว

‘ทำไมล่ะคะ’ วราลีย้อนถามเสียงเย็น สีหน้าของเธอไม่ได้แสดงความหวาดกลัวใดๆ เลยสักนิด ‘จนปานนี้คุณยังกลัวที่จะรับความจริงอีกหรือ’

‘ฉันบอกว่าไม่ต้องการจะฟังมันยังงี้ละ!’

‘เด็กคนนั้น...’ เธอเอ่ยออกมาอย่างไม่ยี่หระ เป็นครั้งแรกที่สีหน้าเปลี่ยนไป ความหดหู่ที่เจือในน้ำเสียงคล้ายจะบอกให้รู้ว่าเธอก็เจ็บปวดกับความจริงที่ได้รับรู้ไม่แพ้กัน ‘ไม่มีโอกาสแม้แต่จะลืมตาขึ้นมาดูโลกนี้ด้วยซ้ำ...ใครจะรู้ว่าในคืนเดียวกัน คุณจะสูญเสียทั้งลูกและภรรยาไป...คุณคงเจ็บปวดเจียนตายเลยสินะคะ คุณอชิระ’

อชิระสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดซ้ำแล้วซ้ำเล่า ขณะที่เปลือกตาทั้งสองข้างปิดสนิท ก่อนเขาจะเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง เฟ้งมองไปบนท้องฟ้าราวกับมองหาบางอย่างที่ไม่มีอยู่จริง ใช้เวลาเพียงไม่นานเขาก็รวบรวมสติสัมปชัญญะได้อีกครั้ง อชิระขยับกายยืนหยัด สลัดความเศร้าหมองออกไปในขณะที่ย่างเท้าก้าวเข้าไปในคฤหาสน์

กวินนั่งคอยทำอยู่นานพอสมควร เขาทันได้เห็นตอนอชิระเดินโฉบเข้ามาในสวน สภาพภายนอกอาจมองเหมือนคนยังไม่สร้างเมฆ ทว่ากวินรู้ดีว่าเหตุที่ทำให้เจ้านายหนุ่มเสียศูนย์ไม่ใช่ฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่เป็นเพราะอชิระยังไม่ลืม เขายอมจำได้อยู่แล้วว่าวันนี้เป็นวันครบรอบวันตายของหญิงคนรัก ว่าที่เจ้าสาวผู้จบชีวิตลงก่อนคืนวันแต่งงาน

“กลับมาแล้วหรือครับ” กวินเอ่ยออกมาด้วยสีหน้าเป็นห่วง เขาถามเพราะไม่รู้ว่าควรเริ่มต้นบทสนทนาแบบไหนในวันที่เป็นเสมือนฝันร้ายเช่นวันนี้

อชิระไม่ตอบคำถามนั้น กลับมองเลยไปยังดอกไม้สีขาวในตะกร้า

ใหญ่ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะกลาง ไม่ไกลจากกวิน

กวินมองตามสายตาน้อย่างนี้กรู้ เขารับรายงานทันทีว่า

“ผมให้ปัทมาเตรียมไว้รอคุณแต่เช้า เธอเป็นคนจัดดอกไม้เองเลยนะครับ แล้วคุณอชิ เอ่อ ไปนอนพักผ่อนสักหน่อยดีมั๊ยครับ เดี่ยวผมจะเอาดอกไม้ไปวางให้เธอเอง”

“ไม่ต้อง ฉันจะไปเอง” เขาตอบด้วยเสียงแหบเบาราวกับกำลังพิมพ์ทำการนั้นกวินก็ยังได้ยินชัดทุกประโยค

“แต่ผมเป็นห่วง คุณน่าจะพักผ่อนบ้างนะครับ ไหนจะเรื่องคดีนั้นอีก วันนี้เราต้องไปพบทนายของบริษัท แล้วก็เรื่องหุ้นส่วนคนอื่น ๆ ที่ร่วมกันยื่นฟ้องคุณदनวัต”

ชื่อนั้นทำให้เขานึกอะไรบางอย่างได้ ก่อนจะคลำไปในกระเป๋าทางเกง เขาหยิบมันติดมือมาด้วย ทั้งภาพถ่ายที่วราสีส่งให้รวมถึงจดหมายฉบับนั้น

“มีอะไรหรือครับ” กวินจับลังเกตท่าทางนั้นได้ทันที เขาเห็นสีหน้าครุ่นคิดของอชิระและมือที่ล้วงเอาบางอย่างออกมาจากกระเป๋าทางเกง ชายหนุ่มพยายามเพ่งสายตามองกระดาษและคนในภาพนั้น แต่อชิระกำมันไว้แน่น

“ไม่มีอะไร ฉันจะขึ้นไปอาบน้ำสักหน่อย ให้ปัทมาเตรียมกาแฟไว้ด้วย ส่วนแกไปเตรียมความเรียบร้อยของรถ ฉันจะไปที่โบสถ์”

“แล้วเรื่องคดี”

“เรื่องนั้นฉันจะบอกอีกทีว่าจะไปหรือไม่ไป”

“เอ๊ะ?” กวินเลิกคิ้ว สีหน้างุนงง “แต่ว่าเรานัด...”

“แกนี่ช่างถามมากและสงสัยไปซะทุกเรื่อง ไม่ต้องถามอะไรแล้ว แต่ทำตามที่คุณสั่งก็พอ” เขาบอกอย่างรำคาญ ไม่รอให้ลูกน้องอ้าปากถามอะไรออกมาอีก ก้าวเดินอาดๆ ไปที่เชิงบันไดโค้ง ก่อนจะหายขึ้นไปบนชั้นสองของคฤหาสน์อย่างรวดเร็ว

กวินมองตามหลังด้วยสีหน้าสงสัย ก่อนจะส่ายหัวไล่ความมุงนงออกไป

ก่อนหน้านี้อชิระดูกระตือรือร้นที่จะตามตัวคนวัตมารับผิดต่อสิ่งที่ก่อไว้ให้จงได้ เขาทำถึงขนาดจ้างนักสืบฝีมือดีสืบหาหลักฐานที่จะทำให้คนวัตหนีความผิดไม่พ้น กระทั่งได้เรื่อง แต่แล้วเมื่อทุกอย่างพร้อม ชายหนุ่มกลับมีท่าทีลังเลจนน่าแปลกใจ

ใช้เวลาไม่นานอชิระก็ก้าวลงบันไดมา เขานั่งลงยังโตะที่วางกาแฟดำไว้รอทำพร้อมหนังสือพิมพ์ฉบับวันนี้ ชายหนุ่มพลิกอ่านข่าวสารบ้านเมืองขณะยกกาแฟขึ้นดื่ม ก่อนหยุดสายตาที่ภาพข่าวหน้าสังคม ภาพในงานเลี้ยงเปิดตัวทายาทนักธุรกิจของเดชบดีนครกรุ๊ปกินพื้นที่สี่ไปเกือบหนึ่งหน้ากระดาษ แสดงให้เห็นถึงแรงสนับสนุนที่สื่อมวลชนมีต่อตระกูลเดชบดีนคร

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชยพล ชายหนุ่มสวมชุดสูทดูหล่อเหลาและภูมิฐาน ซึ่งกำลังยืนยิ้มยิ้มมองกลับมาที่เขาเช่นกัน เป็นภาพประกอบข่าวที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งนัก เขาขย่ำกระดาษแล้วปาทิ้งลงพื้นอย่างไม่แยแส บทสัมภาษณ์ของว่าที่นักธุรกิจหนุ่มที่กำลังจะมามีบทบาทเอื้อผลประโยชน์ต่อสยามไอที

“กวิน!” เขาตะเบ็งเสียงเรียกดังลั่น ทำเอาคนถูกเรียกวิ่งหน้าตาตื่นมาพบ “แกยังไม่เตรียมรถอีกหรือ มัวทำอะไรวะ!”

“ก็ผมเห็นว่าคุณกำลัง...”

“ไปเอารถออกมาเดี๋ยวนี้”

กวินไม่รอช้า รีบกุญแจไปทำตามคำสั่งพลางก่นด่าตัวเองอยู่ในใจ เขาน่าจะรู้อยู่แล้ว หนังสือพิมพ์วันนี้ต้องทำให้เจ้านายหนุ่มอารมณ์เสียเป็นแน่ แต่ก็หลงลืมวางใจตามความเคยชินที่ปกติอชิระจะต้องติดตามอ่านข่าวสารต่างๆ ในขณะที่ดื่มกาแฟ

ผลจากความผิดคือต้องรองรับอารมณ์ที่ระเบิดใส่แทนคู่แข่งกันอย่าง

ชยพล

เมื่อรถแล่นออกมาพ้นประตูรั้วเหล็ก ประตูก็ปิดลงโดยอัตโนมัติ อชิระอดไม่ได้ที่จะปรายตามองไปที่ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่ก่อนหน้านี้เขาพบกับเธอ ผู้หญิงที่มาพบเพื่อขุดความทรงจำของเขามาขายด้วยคำพูดเยือกเย็น ทว่าไม่มีแม่เงาของวราลีให้เห็น อชิระนึกเจ็บใจนิดๆ ที่เธอไม่มารอพบเขาอีก ทั้งที่ก่อนหน้านี้เจ้าตัวเตี้ยมาขอพบอยู่หลายต่อหลายครั้ง แล้วเหตุใดเธอก็ได้ถอดใจกลับไปงายตายนักเพียงเพราะเขาปฏิเสธข้อเสนออันก่อนจะเดินจากมา

ความคิดนั้นทำให้เขาตั้งกระดากจดหมายที่พกติดตัวออกมาพิจารณาอีกครั้ง อชิระยังไม่ได้เปิดมันออกอ่านเนื้อหาข้างใน เพราะแน่ใจว่าดวงวิธจะต้องพำถึงแต่เรื่องเงินและการให้อภัยจากเขาและหุ้นส่วนคนอื่นๆ

“ผมเห็นคุณมองจดหมายนั้นสองครั้งแล้ว มันคืออะไรหรือครับ คุณอชิ” กวินไม่ปล่อยผ่านความสงสัย เขามองผ่านกระจกมองหลังแล้วพบสิ่งที่ทำให้เจ้านายมีสีหน้าครุ่นคิดไตร่ตรองอีกเป็นครั้งที่สอง

“ก็แค่จดหมาย”

“ผมรู้ครับว่าจดหมาย แต่ว่าใครให้คุณมาหรือครับ สมัยนี้ใครเขายังส่งจดหมายกัน นอกจากใช้อินเทอร์เน็ต หรือพวกแอปพลิเคชัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าพ่อวงการไอทีอย่างคุณ”

“แล้วเจ้าพ่อวงการไอทีอย่างฉันอ่านจดหมายไม่ได้หรือไง”

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ผมหมายความว่าใครที่ส่งจดหมายให้คุณต่างหาก”

“ใคร...ที่แกลบอดไม่ถึง”

“คุณชยพลหรือครับ” กวินโพล่งถามอย่างไม่ทันได้คิด ส่งผลให้เจ้านายมองกลับมาในกระจกด้วยดวงตาวาวราวกับราชสีห์

“ตบปากตัวเองเดี๋ยวนี้” เขาสั่ง

“ครับ” กวินทำตามอย่างไม่ต้องสงสัย “แต่จะไม่บอกผมจริงๆ หรือครับว่าใครส่งมา”

“दनวัต” อชิระตอบกลับอย่างไม่อยากจะใส่ใจนัก แต่คนฟังกลับทำตาโตอย่างไม่อยากเชื่อหู เขามองกระจกด้วยสีหน้าเคร่งเครียดขณะพูดต่อไปว่า

“เมื่อไหร่ ตอนไหน ทำไมผมไม่รู้ หรือว่า...คุณदनวัตแอบติดตามคุณอชิระ เขาสะกดรอยตามคุณ! อย่างนี้เขาก็รู้แล้วนะสิครับว่าเรากำลังจะยื่นเรื่องฟ้องร้อง เอ๊ะ!? เดียวก่อน อย่างนี้เราก็จับตัวเขาดำเนินคดีได้เลยสินะครับ”

“แกพล่ามอะไรของแก ไอ้กวิน” ชายหนุ่มถามด้วยสีหน้ารำคาญ “คิดว่ามันหลบหนีเป็นปีเพื่อจะเดินกลับมาให้แกจับใส่กุญแจมือแล้วเดินเข้าห้องขังหรือไง มันส่งคนมาเจรจาต่างหาก”

“นั่นสินะครับ” กวินรีบคล้อยตามอย่างเห็นด้วย “คุณदनวัตไม่ใช่คนโง่แน่นอน ไม่อย่างนั้นจะแฮ็กข้อมูลของคุณอชิไปขายนายทุนต่างชาติได้ไง”

“ไอ้...!” ชายหนุ่มสบถอย่างหงุดหงิด ทำเอาคนถูกตำหนิเงื่อนงำอย่างค่อนข้างจะลำนึก “แกขับรถไปเสียบๆ ซะ ก่อนที่ฉันจะถีบแกลงจากรถแล้วทิ้งแกไว้แถวนี้”

อชิระคาดโทษ สีหน้าตึง ก่อนจะเอนหลังพิงเบาะ ทั้งจดหมายไว้ข้างๆ ตัวอย่างไม่แยแส ในขณะที่ปิดเปลือกตาลง หวังจะพักสายตาเพียงแคครู่เดียวเท่านั้น

ว่าความอ่อนล้าผลึกเขาเข้าสู่ห้วงนิทราอย่างรวดเร็ว เป็นภาพความฝันที่แสนสุข ยาวนาน ราวกับมันจะไม่มีวันจบลง

แต่ในกันบั้งที่ลึกสุดลึกในจิตใจ เขารู้ดีว่าความฝันจะไม่มีวันเป็นความจริง

อชิระถูกปลุกให้ลืมตาขึ้นอีกครั้งเมื่อรถจอดสนิท กวินเอ๋ยปากเรียกเพียงสองครั้งเขาก็เปิดเปลือกตา ก่อนขยับนั่งหลังตรง กดกระจกเลื่อนลงเพื่อมองทัศนียภาพเบื้องหน้าให้เต็มตา

สีเขียวของไม้ยืนต้นสูงโปร่งที่ขึ้นเรียงรายเป็นทิวแถวสองข้างทางเดินหิน บดบังแสงแดดที่ลอดผ่านเข้ามากระทบกับสายตาสีระพอดิ เขาหรือตาลเล็กน้อยขณะปรายตามองไปทางเนินทุ่งสีเขียวที่อยู่ไกลออกไปหลายร้อยเมตร ชายหนุ่มเอื้อมมือไปคว้าช่อดอกไม้เตรียมพร้อมจะก้าวลงจากรถ แต่แล้วก็ชะงัก ตัดสินใจหยิบจดหมายที่ถูกวางทิ้งไว้ติดมือไปด้วย

“แกจะไปไหนก็ไป อีกสองชั่วโมงค่อยกลับมารับฉัน”

เขาออกคำสั่ง เป็นเรื่องปกติทุกครั้ง เมื่อมาถึงสถานที่แห่งนี้เขาจะอยู่เพียงลำพังเสมอ

กวินพยักหน้ารับคำสั่งนั้นอย่างไม่โต้แย้ง แม้ทุกครั้งจะเป็นห่วงเจ้านายหนุ่ม แต่หากเป็นที่นี้เขาจำต้องยอมปล่อยอชิระไว้ ถึงจะยังกังวลใจอยู่มากก็ตาม

อชิระก้าวเท้าเดินไปตามทางที่ทอดยาวของสถานที่นั้น สองข้างทางของเขาคือไม้พุ่มที่ตัดแต่งเป็นรั้วเตี้ยขนานไปตลอดสองข้างทาง บนทางที่เขาก้าวเดินคือแผ่นหินสีน้ำตาลแก่ซึ่งผุกร่อนไปตามสภาพแวดล้อม โคนทั้งแสงแดดและลมฝน

ชายหนุ่มก้าวเดินไปเรื่อยๆ ด้วยสีหน้าเรียบสนิท ทว่าภายในหัวใจไหวระริกถี่กระชั้นตามฝีเท้าที่ก้าวเดิน

ยิ่งเข้าใกล้โบสถ์ที่ตั้งตระหง่านสูงใหญ่ตรงหน้า เขายังควบคุมอารมณ์ให้มันคงได้ยากขึ้นเรื่อยๆ สัญลักษณ์ไม้กางเขนโดดเด่นตั้งบนหลังคาของโบสถ์ ชายหนุ่มหยุดยืนเพื่อทำความเคารพ ก่อนจะเดินเลยไปด้านหลังอันเป็นที่ตั้งของสุสาน

ห้องฟ้าที่เคยแจ่มกระจ่างก่อนหน้ามืดครึ้มลงราวกับเป็นกระจกสะท้อนอารมณ์ในหัวใจของเขา ความมืดครึ้มปกคลุมไปทั่วแผ่นฟ้าเช่นเดียว

กับอชิระที่หมั่นเคঁร่า ทันทีที่ก้าวไปหยุดอยู่หน้าแผ่นหินซึ่งแกะสลักชื่อเธอ เขาก็ทรุดเข่าทั้งสองข้างลง ก่อนจะเอื้อมมือไปวางตะกร้าดอกไม้ซึ่งส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ มาตลอดทาง เขานั่งนิ่ง จ้องมองไปบนเนินดินซึ่งมีรางวัลชีวิตของมธุรินฝังอยู่ แม่เขาจะมาที่นี่บ่อยครั้งตลอดระยะเวลาสามปี แต่ทุกครั้ง เขาก็ยังโศกเศร้าเสียใจต่อการจากไปไม่หวนกลับของเธอ

อชิระไม่เหลือใครแล้ว ลึบกว่าปีก่อนในวันที่เขาสูญเสียพ่อ เขาจำเป็นต้องบินกลับมาจัดงานศพที่เมืองไทยเพียงลำพัง ในขณะที่แฟนสาวมีเหตุผลสำคัญบางอย่างที่ต้องอยู่เมืองนอกต่อ กระนั้นเขาก็ยังได้รับอีเมลเป็นภาพถ่ายจาก สวิตเซอร์แลนด์ มธุรินใช้สีเขียวของธรรมชาติ และดอกไม้เบ่งบานเต็มต้น ปลูกอบปรุโลมเขาตลอดเวลาที่อยู่ห่างกัน หญิงสาวทำให้เขายิ้มได้ด้วยตัวอักษรไม่กี่คำที่เธอส่งมา หลังจากนั้นอีกไม่กี่เดือน มธุรินจึงตามมาอยู่ที่เมืองไทยพร้อมดวงตาสีฟ้าที่เขายึดเป็นเพื่อนสนิทของเขา

การคบหากันยาวนานตั้งแต่สมัยเรียนไฮสกูลทำให้อชิระปักใจมั่นต่อหญิงสาว เขาไม่ใช่คนเจ้าชู้หรือมีนิสัยโลเล และไม่มีทางหวนไหวกับผู้หญิงมากมายที่พยายามเสนอตัวให้เขามาโดยตลอด ในหัวใจของอชิระมีเพียงแค่คนเดียว และเธอคือมธุริน

ในวัยสามสิบสองของชายหนุ่ม อชิระพร้อมแล้วทุกอย่าง ทั้งเกียรติชื่อเสียง ความมั่นคงของบริษัทที่สร้างขึ้น และเงินเย็นอีกหลักร้อยล้านในบัญชี

ดังนั้นคืนหนึ่งในช่วงฤดูหนาว ชายหนุ่มจึงคุกเข่าขอเธอแต่งงานท่ามกลางแสงจันทร์กลางหุบเขา บนดาดฟ้าของเพนต์เฮาส์ส่วนตัวในเมืองเหนือ แหวนเพชรเม็ดงามราคาแปดหลักถูกสวมลงบนนิ้วนางข้างซ้ายซึ่งเจ้าตัวยื่นให้ด้วยรอยยิ้มยินดี ทั้งสองกำลังจะเข้าพิธีวิวาห์ ทว่าก่อนคืนวันอันแสนสุขจะมาถึง ประตูดวงจันทร์กลับปิดลง และมีเพียงประตูแห่งความพลัดพรากที่เปิดรอพวกเขาอยู่

มธุรินจากไปในคำคืนแห่งฝันร้ายนั้น เธอฆ่าตัวตายในขณะที่ยังสวม

ชุดสีทองงามสง่า เป็นการสูญเสียที่กะทันหันเกินกว่าจะทานรับไหว

ท่าความตายของมธุรินกลับทิ้งความสงสัยไว้มากมาย ทั้งดวงตและ
ชยพลต่างก็หายสาบสูญไปจากวงจรชีวิตของเขา ทุกคนที่อชิระผูกพันและ
เกี่ยวข้องต่างเดินไปจากชีวิตเขาในระยะเวลาไล่เลี่ยกัน

เขาหลับตาแน่นและน่านยิ่งขึ้นเมื่อหวนนึกไปถึงสิ่งที่ได้รู้หลังจาก
ความสูญเสียนั้น สิ่งที่เจ็บปวดและทรมานที่สุดไม่ใช่แค่ความตายที่มาพราก
แต่กลับเป็นความจริงที่ทำให้เขาต้องกระอักจนไม่อยากจะหายใจต่อไปอีก
ผลชันสูตรศพที่มีเพียงเขาเท่านั้นที่รู้...

“เธอต้องการอะไรหรือ มธุริน” อชิระเอ่ยเสียงแผ่วเบา ดวงตาของเขา
พว้าเลื่อนขม่อมองไปในความว่างเปล่าของห้วงอวกาศ

ไม่มีสรรพเสียงใดตอบกลับมา มีเพียงฟ้าครีมีอึมครึมกับเสียงหวีดหวิว
อื้ออึงของลมกระโชก พัดพาเอาฝุ่นผงพร้อมเศษใบไม้ที่ปลิวปลิว และไม่ว่า
จะด้วยเหตุผลใดก็ตาม อชิระคิดถึงจดหมายฉบับนั้น สิ่งที่น่ารำลืออ้างว่า
ดวงตฝากให้แก่เขา

ชายหนุ่มตัดสินใจนำมันออกมาจากกระเป๋าอีกครั้ง เขาเปิดผนึกที่ซอง
แล้วดึงเอาแผ่นกระดาษออกมา มันไม่ใช่จดหมายที่ถูกเขียนด้วยลายมือหรือ
พิมพ์ขึ้น

แต่เป็นจดหมายที่เขียนด้วยอีเมลส่งถึงใครคนหนึ่ง เนื้อความในอีเมล
ฉบับนั้นถูกปริ้นต์ออกมาแล้วนำมาให้เขา

ในจดหมายไม่มีชื่อของผู้รับ มีแต่ชื่อผู้ส่ง

ฉันไม่สามารถไว้วางใจใครได้อีกแล้ว

ฉันควรทำอย่างไร

ฉันไม่อยากตาย

หัวใจของเขาเต้นกระตุกจนไม่อาจควบคุมได้อีก ความหนักหน่วงบีบคั้นรุนแรงเสียดจนอชิระหอบหายใจในขณะที่ไล่สายตาอ่านเนื้อความบนกระดาษแผ่นนั้น ซ้ำแล้ว ซ้ำอีก กระทั่งเขาเข้าใจในสารที่วารลีส่งมา

สิ่งที่วารลียพยายามจะบอกให้เขายอมรับไม่ใช่ความตายของมธุริน แต่เป็นความจริงที่เป็นไปได้ว่า คินนั้นมธุรินอาจจะไม่ได้ฆ่าตัวตาย แต่เธอถูกใครบางคนฆาตกรรม

ไกลออกไปจากที่ตรงนั้น หญิงสาวหยุดมองแผ่นหลังซึ่งไหวสะท้านขึ้นลงจากแรงสะอื้นอย่างหนัก ท่ามกลางสายฝนที่โปรยปรายลงมาไม่ขาดสาย ความพิโรธจากสวรรค์คงกำลังพยายามจะบอกไปอะไรวะ

วารลีสมองนิ่งไปที่อชิระซึ่งยังนั่งคุกเข่าต่อหน้าหลุมศพ ในมือของเธอถือร่มสีดำสนิทเช่นเดียวกับชุดที่สวมใส่ ตลอดระยะเวลาสามปีที่หญิงสาวผู้นั้นจากไป วราลีตัดสินใจไว้ทุกข์แก่เธอด้วยการสวมสีดำมาโดยตลอด เธอจะไม่สวมสีอื่นใดจนกว่าจะได้ความจริง

ในที่สุดวารลียก็ก้าวเท้าหนักๆ ย่ำผ่านละอองฝนซึ่งสาดกระเซ็นขึ้นมาจากพื้น เธอเดินก้าวตรงไปที่เขา กระทั่งถึงตัวชายหนุ่มในที่สุด

หญิงสาวยื่นร่มในมือไปบดบังสายน้ำที่ตกเป็นเม็ดกระหน่ำ เสียงฟ้าร้องครืนๆ ดังก้องทั่วแผ่นฟ้า กลบเสียงร้องสะอื้นของชายหนุ่มผู้เจ็บช้ำช้ำซากจนมิด

อชิระหยุดชะงักแล้วเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของร่มที่ยืนค้ำร่างของเขา หญิงสาวกำลังมองกลับมาที่เขาด้วยสีหน้าสงบเช่นทุกครั้ง เธอไม่ได้แสดงความสงสารเห็นใจ หรือแม้แต่จะร้องไห้ หรือแม้แต่จะยิ้มเยาะหยัน

เขาไม่เข้าใจ และอาจไม่มีวันเข้าใจ

เธอเป็นใครกันแน่ วราลี

๔

กวินงงเป็นไก่อตาแตกเมื่อพบว่าเจ้านายหนุ่มไม่ได้กลับมาที่รถเพียงลำพัง แต่กลับปรากฏตัวพร้อมผู้หญิงสาวร่างสูงสวยสง่าคนหนึ่ง และที่ทำให้เขาสับสนยิ่งขึ้นคือใบหน้าเธอละม้ายคล้ายคลึงกับอดีตคนรักสาวของเจ้านาย ใบหน้าเฉยชาของหญิงสาวปริศนาผู้นั้นทำให้กวินขุ่นลุกอย่างห้ามไม่ได้

เหมือนอชิระจะรู้ความในใจของลูกน้องคนสนิทได้ทันทีจากการมองสีหน้า เขาเอ่ยออกมาด้วยเสียงราบเรียบและสีหน้าไร้ความรู้สึก รวากับไม่สนแล้วว่าโลกนี้จะหมุนไปในทิศทางใด

หรือเขาจะต้องพบกับความล้มเหลวไปอีก

“ผู้หญิงคนนี่คือคนที่दनวัตส่งมา”

“แล้วทำไมหน้าตาเธอถึง...”

“เธอรู้จักกับมธุริน อาจจะเป็นญาติห่างๆ” ประโยคหลังอชิระเดาส่งปลาทองตามองไปที่เธออย่างไม่ปิดบังข้อสงสัยนั้น

วราลีไม่ได้ตอบรับหรือปฏิเสธ เธอแค่มองกลับมาที่เขาเช่นกัน

กวินเบิกตาก้างไม่ปิดบังความแปลกใจ เขาค่อนข้างจะแน่ใจว่าตลอดเวลาที่มธุรินคบหากับอชิระ เขาไม่เคยพบเห็นผู้หญิงคนไหน โดยเฉพาะเรือนร่างสะอิดสะเออง และรูปหน้าโดดเด่นงามสง่าสะดุดตาเช่นเธอ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ ดิฉันชื่อวารลี” รุ่งๆ เธอก็เอ่ยคำแนะนำตัวกับเขา ทำเอากวินตั้งรับไม่ถูก ได้แต่พยักหน้ารับหงิกๆ หัวคิ้วยังขมวดมุ่น ภาพนั้นเป็นที่น่ารำคาญแก่สายตาของอชิระ เขาจึงสะบัดหน้าไปที่รถเป็นเชิงออกคำสั่ง

“แกไม่เห็นหรือไม่ว่าฉันเปียก ทำไมยังไม่รีบเปิดประตูอีก”

“ครับ จะทำเดี๋ยวนี้ครับ” พุดแล้วก็รีบวิ่งอ้อมไปเปิดประตูด้านหลังคนขับ

อชิระก้าวเข้าไปนั่งโดยไม่สนวารลีที่ยังยืนอยู่ด้านนอก

กวินยืนอ้าอึ้งเพราะไม่รู้ว่าจะควรเปิดประตูอีกฝั่งให้เธอเข้าไปด้วยกันหรือเปล่า ทว่าเพียงจิตใจเดียวอชิระก็ส่งเสียงดังออกมาจากที่นั่นว่า

“จันทกลงรับข้อเสนอฉัน ขึ้นรถไปด้วยกันสิ วารลี”

น้ำเสียงราบเรียบไม่ยอมนินร้ายนั้นส่งผลให้วารลีก้าวขึ้นไปบนรถบ้าง เธอไม่ได้ตอบรับหรือพูดอะไรเพิ่มเติม และจากบทสนทนานั้นยิ่งสร้างรอยย่นบนหัวคิ้วให้คนที่ไม่รู้อะไรเลยอย่างกวินได้มากขึ้นไปอีก

“ข้อเสนออะไรวะ ไม่เห็นรู้เรื่องเลย” เขาพิมพ์ด้วยสีหน้าจงน

“แกจะยืนเช่อกอีกนานมัย จะรอให้ตะวันตกดินก่อนหรือไง ไอ้เนี่ย!”

เพียงเท่านั้นกวินก็รีบทำหน้าที่สารทรีรับส่งทันที เขาขยับไปนั่งประจำตำแหน่งคนขับ อดไม่ได้ที่จะมองผ่านกระจกมองหลังหลายต่อหลายครั้ง และเห็นว่าชายหญิงทั้งสองซึ่งนั่งเบาะข้างกันไม่ได้หันมองหน้าหรือมีบทสนทนากระซิบสัมพันธ์กันแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับรู้สึกได้ถึงความมีตัวตนคุกรุ่นของอารมณ์บางอย่าง และท่าทีที่ต่างฝ่ายต่างประเมินกันและกันของพวกเขາ แม้ต่างก็หันมองออกนอกหน้าต่างรถคนละด้านก็ตามที

นานที่เดียวที่ภายในรถเงียบสนิท ไม่มีเสียงพูดคุยของคนทั้งสองดั่ง ลอดจากริมฝีปากแม่สักประโยค กวินอึดอัดกับข้อกับความอยากรู้จนเกือบ ทนไม่ไหว หลายต่อหลายครั้ง เขาอยากจะโพล่งถามเรื่องที่สงสัย แต่ก็รู้ว่า เป็นการเสียมารยาท และยิ่งอาจจะถูกเจ้านายหนุ่มเอ็ดตะโรเอาเสียอีก

เพียงไม่นาน ก่อนรถจะแล่นเข้าสู่ถนนสายหลักที่มุ่งหน้าสู่ศฤงคารณ์ อชิระก็เอ่ยถามเสียงราบเรียบท่ามกลางความเงียบเชียบภายในรถ “ตกลง ว่าที่เธอมาที่นี่เพื่อช่วยदनวัต หรือว่าเพราะจดหมายฉบับนั้นกันแน่” เขา คิด มาตลอดว่า วราลีอาจเอาเรื่องที่จะช่วยदनวัตมาอ้างเพื่อพบเขาแล้วส่งสารนี้ เพียงเท่านั้นหรือเปล่า

“ทั้งสองอย่างค่ะ” เธอตอบกลับ ยังคงบ่ยหน้ามองเพียงเงาสะท้อน จากกระจกจรด

“สรุปว่าเธอต้องการให้ฉันช่วยไ้दनวัตให้พ้นผิดจริงๆ เธออยากจะ ให้ฉันคืนชีวิตอิสระไม่ต้องหลบๆ ซ่อนๆ ให้มันอย่างนั้นใช่ไหม?”

“ค่ะ”

“แล้วฉันจะได้อะไรจากเรื่องนี้”

“ทุกอย่างที่คุณอยากรู้ไม่ว่าคุณจะได้สงสัยเรื่องอะไร” เธอตอบ และ คำตอบนั้นทำให้อชิระหันไปเผชิญหน้ากับหญิงสาวที่หันมองกลับมาเช่นกัน

“ฉันว่าเรื่องนั้นเราต่างก็อยากรู้เหมือนกันมากกว่านะ วราลี” เขาบอก อย่างไม่ชอบใจในข้อแลกเปลี่ยนนัก “เห็นได้ชัดว่าฉันกำลังจะเสียเปรียบกับ เรื่องนี้ ในฐานะนักธุรกิจ ฉันคงยอมให้ความอยากรู้เป็นข้อแลกเปลี่ยนไม่ได้”

“นั่นสินะคะ ฉันลืมนิดไปว่าคุณคงไม่ยอมขาดทุน” เธอประชดกลับด้วย น้ำเสียงไม่ต่างจากเขาเท่าไรนัก

“อย่างนั้นแล้วคุณอยากจะได้อะไรจากฉัน หรืออยากให้ฉันทำอะไรๆ อย่างนั้นหรือคะ คุณอชิระ”

อชิระไม่ใส่ใจคำประชดประชัน เขามีความคิดหนึ่งผุดขึ้นมาในสมอง ความคิดที่เขาจะไม่ต้องเสี่ยงกับอะไรเลย และมีแต่ได้กับได้เท่านั้น เขาใช้

เวลาอยู่นานในการไต่รตรองถึงผลได้ผลเสียของมันตลอดการเดินทาง
แน่นอนว่าเขาคิดถี่ถ้วนแล้ว เหลือแค่เธอจะยอมรับข้อเสนอของเขาไหม

“ในขณะที่ฉันต้องเสียทั้งเวลา เงิน ผลประโยชน์ทางธุรกิจ รวมถึง
ความน่าเชื่อถือในฐานะประธานบริหารของบริษัทเพื่อแลกกับอิสระของดนวัต
กับกระดาษแผ่นเดียว หรืออาจจะข้อมูลที่เธออ้างว่าฉันจะอยากรู้เกี่ยวกับ
มธุริน ซึ่งเรื่องนั้นก็ไม่ว่าเธออาจจะแค่หลอกล่อฉันเพื่อให้คล้อยตามเธอ
ก็ได้ บางทีสิ่งที่เธอรู้อาจจะไม่มีประโยชน์อะไรกับฉันเลย”

“คุณแค่บอกฉันว่าคุณต้องการอะไรเถอะค่ะ อย่าเสียเวลาอ้อมค้อม
อีกเลย”

“สิบสองล้าน” เขาโผล่ออกมา ทำเอากวินเพลอเหยียบเบรคอย่างแรง
จนตัวเองหน้าทึม แต่คู่สนทนาทั้งสองกลับไม่สะดุ้งสะเทือนแม้สักนิด
นอกจากหันกลับมามองหน้ากัน

“นอกจากอิสระของดนวัต ฉันจะให้เธอสิบสองล้าน แลกกับที่เธอ
ยอมอยู่ที่นั่น ชื่อสัตย์ เชื่อฟังทุกคำสั่งของฉัน จนกว่างานที่ฉันให้เธอทำจะจบ
ลง” เขาบอกเธอด้วยน้ำเสียงจะฉานมันคงและสีหน้าเอาจริงเอาจัง ขณะที่
กวินเบิกตาโพลงเพราะไม่อยากจะเชื่อว่าจะได้ยื่นข้อเสนออะไรแบบนั้นในชีวิต
วราลีหนึ่งอั้ง เธอเองก็ไม่คาดว่าอชิระจะยื่นข้อแลกเปลี่ยนเช่นนั้น

“ขอโทษนะคะ คุณกำลังจะซื้อชีวิตฉันนั้นหรือ” เธอย้อนถามด้วย
น้ำเสียงขุ่นมัว

“ใช่” อชิระตอบกลับทันที

“ฉันไม่ใช่โสเภณี”

“ฉันรู้”

“และฉันไม่ใช่ผู้หญิงที่หิวกระหายอยากจะได้เงินคุณขนาดนั้น ดังนั้น
ลืมความคิดนั้นไปเถอะค่ะ”

“ฉันไม่ได้บอกให้เธอขายตัวหรืออะไรทำนองนั้นนี่ สิ่งที่คุณเสนอคือ
สัญญาจ้างต่างหาก”

“งานที่ไม่เป็นรูปธรรมนะหรือคะ คุณคงไม่จ่ายฉันสิบสองล้านเพื่อให้ไปนั่งเป็นเลขาฯ หน้าห้องคุณหรอก คุณอยากได้ประโยชน์อะไรจากฉันกันแน่คุณอชิระ”

เธอรู้ทันเขาไปเสียทุกอย่าง ทำให้เขายิ่งต้องระวังคำพูดมากขึ้น

“ฉันไม่ได้เป็นพวกประเภทกดขี่ข่มเหงหรือดูถูกคนอื่นด้วยค่าของเงินหรอกนะ แต่พูดกันตามตรง เธอไม่ได้อยู่ในฐานะที่จะตอบปฏิเสธฉัน หากว่าเธอต้องการช่วยผู้มีพระคุณของเธอ เธอก็ควรจะมารับข้อเสนอและเงินที่ฉันจะตอบแทนเมื่อฉันพอใจในผลจากการกระทำของเธอ”

คำตอบของเขาช่างส่อแววสองแง่สองง่าม กวินแทบจะพ่นลมหายใจปริตออกมา แต่ก็ยังไว้ทัน ได้แต่ตั้งหน้าตั้งตาเสียวหูฟังบทสนทนาอย่างตั้งใจว่าหญิงสาวจะตอบกลับมาเช่นไร

เธอจะยอมรับง่ายๆ อย่างนั้นหรือ

วราลีหน้าตั้งจนวนดวงตากลมวาวโรจน์อยู่ครู่หนึ่ง เธอรู้สึกเหมือนถูกเขาตบจนหน้าชา แต่ก็ยังยับยั้งอารมณ์ไว้ได้และพานิให้นึกสงสัยว่าเขາหมายคามอย่างที่พูดจริงๆ หรือแค่ใช้คำพูดไม่ถูกหลักการกันแน่

นานที่เดียวที่เธอเงยบ และทั้งสองต่างก็มองสบตาไม่มีใครยอมใคร ในที่สุดวราลีก็เอ่ยปากพอดีกับที่รถแล่นมาถึงหน้าประตูรั้วเหล็กที่กั้นระหว่างถนนหลวงกับคฤหาสน์มหัศจรรย์

“หากว่าฉันปฏิเสธ...”

“นั่นหมายความว่าดวงตาวัดจะต้องถูกลากตัวมารับผลที่กระทำไว้”

วราลีเบือนสายตามองออกนอกกระจกรถอีกครั้ง ดวงตากลมจับจ้องไปที่สิ่งก่อสร้างใหญ่โตเบื้องหน้า สถานที่อันเป็นความใฝ่ฝันของมธุริน ที่ที่เธอเคยใช้ชีวิตก่อนจะจบลง

“ก็ได้ค่ะ ฉันตกลง”

วราลีมาเพียงแค่ว่าเปล่านั้นกับกระเป๋าทือใบเดียวเท่านั้น เพียงไม่นานนที่เธอก้าวเข้ามา หญิงสาวสำรวจภายในคฤหาสน์อย่างไม่ปกปิด โดยเฉพาะภาพวาดสีน้ำมันของสตรีสวมชุดราตรีสีทองซึ่งอยู่บนชั้นสองตรงหัวบันได อากาสนใจใคร่รู้ของเธอฉายชัดจนอชิระสังเกตเห็นได้

สิ่งที่เขายื่นข้อเสนอไปนั้น แม้แต่แรกเธอจะอดใจอดไม่ยอมมารับด้วยน้ำเสียงมั่นคงจริงจัง ทว่าสุดท้ายกลับยอมรับข้อเสนอนั้น เพียงแค่รถแล่นผ่านเข้ามาภายในบ้านของเขา เขาไม่อยากจะคิด แต่ก็อดจะสงสัยไม่ได้ในหลายๆ เรื่อง

เธออาจจะเอาเรื่องระหว่างตนวัตกับเขามาเป็นข้ออ้างเพื่อให้ได้เข้ามาพัวพันในชีวิตเขา แต่เพื่อประโยชน์อะไรละ ทำทางเธอไม่ได้บ่งบอกว่าเสนอหาต่อเขาแม่สักนิด หรือหากว่าเพราะเธอต้องการทำเพื่อตนวัตอย่างที่ว่าจริงๆ เขาก็ไม่เห็นว่าจะต้องสนใจ ในเมื่อหากมีหนทางที่จะใช้เธอให้เกิดประโยชน์ ชายหนุ่มย่อมมีสิทธิ์ที่จะกระทำได้ดีเต็มที่ เพราะนั่นคือเงื่อนไขที่เธอยอมรับและเดินเข้าปากถ้ามาหาเขาเอง

“นั่งลงก่อนสิ” อชิระบอกขณะนั่งลงบนโซฟาตรงข้ามกับเธอ “ในเมื่อเธอยอมทำทุกอย่างได้เพื่อตอบแทนบุญคุณอะไรนั่นแกตนวัต งั้นฉันขอให้เธอติดต่อหมอนั้นหน่อย เพราะตั้งแต่มันขโมยผลงานฉันไปขายแล้วหนีไปนี่ก็สามปีแล้วที่ฉันไม่ได้ข่าวคราวของมันเลย ในเมื่อเธอเป็นคนของมันก็ควรจะติดต่อให้ฉันได้ใช้ม๊วย” อชิระแสรังถามเพื่อรอดูปฏิกิริยาของหญิงสาว แต่สีหน้าของเธอก็ไม่ได้เปลี่ยนไปสักนิด ยังคงนั่งเรียบขณะเช็ดหน้าขึ้นเล็กน้อย

“คุณกำลังจะทดสอบอะไรฉันอย่างนั้นหรือคะ คุณอชิระ”

“ดูเหมือนว่าเธอจะระวังตัวไปเสียทุกอย่างเลยนะ” เขาตั้งข้อสังเกต

“เรื่องนั้นมันแน่นอนอยู่แล้วค่ะ จู่ๆ คุณก็เสนอเงินให้ฉัน และคุณก็ยังไม่ได้อบอกฉันเลยว่าคุณต้องการอะไรจากฉันบ้าง อีกอย่าง หากว่าคุณแค่กำลังพูดเรื่องเงินเพื่อหลอกล่อฉันละก็ ฉันจะแน่ใจได้อย่างไรว่าคุณจะไม่

หาทางตลบหลังฉันเพื่อเอาตัวเขามาเข้าคุก เพราะถ้าเป็นอย่างนั้นจริงฉันคงไม่ได้อะไรเลยนอกจากความเจ็บใจ”

เธอรอบคอบและระวังตัวมากกว่าที่คิด

แม้ลึกๆ อชิระจะรู้สึกผิดต่อตนัวต้อยบ้าง ที่เขาเองก็อาจเป็นสาเหตุการตายของมธุรินในคืนนั้น ไม่ว่าจะความจริงจะเป็นการฆ่าตัวตายอย่างที่ตำรวจสรุป หรือเป็นการฆาตกรรมอย่างที่ใครบางคนพยายามบอกกับเขาก็ตาม แต่นั่นก็เป็นคนละเรื่องเดียวกัน หากว่าเขาปล่อยปละละเลยเรื่องนี้ หุ้่นส่วนคนอื่นที่ถือหุ้่นในบริษัทคงไม่วางใจประธานผู้บริหารเช่นเขาอีกต่อไป เป็นแน่

อชิระตัดสินใจที่จะยังไม่ไล่ต้อนเรื่องนี้จากหญิงสาว ในขณะที่กวินซึ่งยื่นสังเกตการณ์อยู่ใกล้ๆ ได้แต่หน้าหน้าว้าวหวาด ยิ่งคงงุนงงต่อการปรากฏตัวของวราลี ก่อนจะถูกสะกดเรียกจากบัทมาให้ขยับเข้าไปกระซิบบกระซิบคุยกัน

“นี่มันผู้หญิงที่มาขอพบคุณอชิระนี่ ฉันอุตส่าห์ไล่ไปแล้วนะ ทำไมจู่ๆ ก็โผล่เข้ามาได้”

“ผมก็งงๆ อยู่เหมือนกัน...ตอนอยู่บนรถ พวกเขาก็คุยกันแต่เรื่องที่ผมไม่เข้าใจสักนิด”

“ยังไงก็เถอะ หากคุณรู้อะไร คุณต้องบอกให้ฉันทราบนะ คุณกวิน”

“บอกเหรอ? ขึ้นพูดเรื่องที่เจ้านายไม่อนุญาต มีหวังโดนไล่เตะเพ็ดเอานะสิ คุณก็รู้ว่าคุณบัทว่าคุณอชิระไม่ชอบเรื่องจุกจิกกวนใจ แม้แต่เสียงแมลงหวี่ก็เถอะ”

“ถ้าคุณไม่บอก งั้นฉันจะจับตาคุณแม่นี่เอง บอกตามตรงว่าไม่ค่อยจะถูกชะตาค่ะ” เจ้าตัวบอกเสียงเข้ม พลังจ้องไปที่หญิงสาวปริศนาด้วยสายตาดุดัน

ไม่อาจปฏิเสธว่าหญิงผู้นี้งามสง่า เครื่องหน้าคม ดวงตาสุกใสราวแสงระยับ และเมื่อพินิจนานๆ กลับมองคล้ายคล้ายคล้ำคลากับคุณหญิง

คนเก่าของบ้านเหลื่อเกิน

คุณมธุรินผู้สวยหวาน น่ารัก และอ่อนโยน เจ้านายสาวผู้ล้าลับจากโลกนี้ไปอย่างน่าเวทนา

“ไม่ว่าจะยังไงก็เถอะ” กวินว่าขณะสังเกตเห็นสายตาที่เจ้านายหนุ่มมอญวราลี “หากคุณอธิเกิดพอใจเธอเข้าจริงๆ ใครจะห้ามได้”

“ฮิ ใครที่เหน็ดไม่รู้ เป็นมิฉฉาชีพหรือเปล่านั้นก็ไม่ทราบ!” ปัทมายังคงกังขาในเรื่องนั้น “เธออาจจะเป็นผู้หญิงข้างถนน ทำไมคุณอธิจะต้องคว่ำแม่นี้มาแทนที่คุณมธุรินนะ”

ปัทมาพึมพำไม่พอใจพลางนึกย้อนไปถึงอดีตเจ้านายสาวผู้อยู่เคียงข้างเจ้านายหนุ่มมาโดยตลอด หญิงสาวผู้สวยสดใสและมีเสียงหัวเราะที่ชวนให้เบิกบานคนนั้น บัดนี้เหลือไว้เพียงภาพวาดสีน้ำมันบนผนังชั้นสอง ซึ่งมองขึ้นไปเห็นได้ชัดแม้ในขณะที่ยืนอยู่กลางห้องโถงใหญ่ของชั้นหนึ่ง

แม้จะเป็นภาพวาดชิ้นเอกที่สวยงามราวถอดแบบมาจากตัวจริง แต่ในเวลาที่เราตัวไม่อยู่เช่นนี้แล้ว ภาพวาดนั้นก็กลับดูน่าขนลุกพานให้หายใจไม่ทั่วท้องยามจ้องมองใกล้ๆ ทุกครั้ง

กวินรอรู้อยู่นานพอสมควรเพราะเจ้านายยังเจรจาต่อปากต่อคำกับวราลี กระทั่งอธิระหันมาสั่งปัทมาให้เดินนำวราลีไปพักที่ห้องรับรองแขกในคฤหาสน์

“เกิดอะไรขึ้นกับคุณ ยังเฝ้าอยู่เปล่าครับ คุณอธิ”

กวินถามอย่างข้องอกข้องใจ ดูหน้าเจ้านายแล้วก็ไม่ยกก่าแดงจากฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ พูดจาค่อนข้างปกติไม่มีแววเกรี้ยวกราดฉุนเฉียวในน้ำเสียง แล้วอะไรไปปลดใจให้หนักธุรกิจเต็มขั้นอย่างอธิระยอมทิ้งเงินมากมายขนาดนั้น

“คุณคิดจะซื้อผู้หญิงคนนี้เป็น...เอ่อ...นางบำเรอหรือครับ”

“แกถามอย่างกับไม่รู้จักนิสัยฉันอย่างนั้นแหละ”

“ก็เพราะรู้ ผมถึงถาม”

“ฉันกำลังพยายามหาทางทำให้เราไม่ต้องเสียผลประโยชน์อะไรเลยต่างหาก”

คำตอบนั้นทำให้กวินเลิกคิ้วขึ้นสูงไปอีก เขากะพริบตาปริบๆ อย่างไม่เอียงเชื่อว่าจะได้ยินอย่างนั้น

“หมายความว่ายังไงครับ คุณคิดจะหลอกใช้เธออย่างนั้นหรือ” เขาร้องเสียงสูง ดังขนาดที่อชิระต้องมองว่ามีใครผ่านมาได้ยินเข้าหรือเปล่า

“แกนี่มัน!...” อชิระสบถเสียงเข้ม “เลิกถามมากลัทธิ”

“ทำอย่างนั้นได้ยังไงล่ะครับ” กวินบ่กใจเชื่อ โวยวายใส่อย่างลืมหูลืมตาว่าคนที่กำลังร้ออ่านล้งสอนนั้นคือเจ้านายที่แก่กว่าเขาหลายปี “คุณจะหลอกเธอแล้วดำเนินคดีกับคุณดนวัต แล้วก็ควบคุมเธอภายใต้สัญญาจ้างหลอกๆ นั้นหรือ อย่างน้อยหากเราได้ตัวคุณดนวัตเพราะเธอจริงๆ คุณก็ควรจะจ่ายสิบล้านตามที่ได้ลั่นวาจาไว้ล่ะครับ คุณอชิ”

“นี่แกกำลังล้งสอนฉันงั้นหรือ” ชายหนุ่มขឹងใจ ไม่สบอารมณ์นัก “แกน่าจะรู้จักฉันดีนะกวิน จริงอยู่ว่ายังไงฉันก็ยังคงต้องการตัวดนวัต แต่ไม่ได้หมายความว่าฉันจะหลอกใช้ผู้หญิงคนนี้อย่างที่แกพูด แล้วอีกอย่าง งานที่ฉันจะให้เธอทำก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับดนวัตเลย เพราะเป็นไปไม่ได้ที่เธอจะหักหลังมัน ในเมื่อยอมถึงขนาดขายศักดิ์ศรีให้ฉันเพื่อช่วยดนวัตขนาดนี้แล้ว”

“งั้นคุณก็น่าจะบอกผมสักหน่อยว่าคิดจะทำอะไร ผมตามความคิดคุณไม่ทันจริงๆ นะครับ คุณอชิ”

“ฉันไม่ชอบอธิบายพอๆ กับที่ไม่ชอบพูดพล่าม เพราะฉะนั้นแกแค่อยู่เฉยๆ ทำตามที่ฉันล้ง แล้วก็คอยดูต่อไปก็พอ”

กวินถอนใจเฮือกอย่างยอมแพ้ต่อความคิดของเจ้านาย ความคับข้องสงสัยไม่อาจทำให้เขารักษาสีหน้าให้เป็นปกติได้

“เลิกมองฉันด้วยสีหน้าอย่างนั้นแล้วจะไปทำอะไรก็ไปทำซะ”

“ผมเป็นห่วง” กวินอดปากไม่ได้ “กลัวว่านี่อาจเป็นแผนของคุณดนวัต

กับวราลีที่วางไว้ก็ได้”

“แกไม่ต้องกลัวว่าฉันจะหลงเสน่ห์เธอหรอก” อชิระให้คำมั่น “วราลีก็แค่มีบางอย่างที่ดูเหมือนมธุริน แต่นิสัยไม่ได้ใกล้เคียงกันเลย ที่สำคัญเพราะความรู้สึกที่เหมือนกันของสองคนนั้นนั่นแหละที่กำลังจะเกิดประโยชน์กับฉัน”

แวตตาอชิระแฝงความนัยบางอย่าง เขากำลังคิดถึงแผนการที่เริ่มวางไว้อย่างเงิบเงียบ และรออย่างจดจ่อที่จะลงมือทำตามแผนนั้น

อยากจะรู้ว่าผลลัพธ์จะออกมาอย่างไร

เมื่อเธออยากช่วยตนไว้ เธอก็จะสงเคราะห์ให้ แต่ต้องหลังจากที่เขาสวมใจกับแผนการนี้เสียก่อน

วราลีเดินสำรวจไปรอบๆ ห้องส่วนตัวที่ปีทมา หัวหน้าแม่บ้านที่อายุยังน้อยนักเดินนำทางมา แม้จะไม่พูดตรงๆ ก็เข้าใจได้ด้วยสีหน้าท่าทางที่ออกอาการชัดว่าปีทมาไม่ต้อนรับคนอาศัยอย่างเธอนัก ดังนั้นเมื่อนำทางมาจนถึงประตูห้อง ปีทมาก็แค่ไขกุญแจเปิดห้องออก แล้วรีบสะบัดหน้าเดินจากไปราวกับเธอเป็นตัวเชื้อโรคน่ารังเกียจ

ระหว่างที่เดินขึ้นมาตามบันไดของคฤหาสน์โอ่อ่ากว้างขวางหลังนี้ ก็เห็นได้ชัดถึงรสนิยมการตกแต่งภายในที่เป็นสถาปัตยกรรมฝั่งยุโรปทั้งหมดที่โดดเด่นชัดเจนคือโถงเพดานสูงจากพื้นชั้นล่างถึงเพดานวงกลมด้านบน ล้อมด้วยบันไดโค้งขนาดกว้างไล่ระดับมาที่ชั้นสอง จากนั้นจึงเป็นรอยต่อนำไปสู่บันไดทรงโค้งที่มีขนาดย่อมกว่าไต่ขึ้นไปชั้นสาม ซึ่งเป็นชั้นที่วราลีไม่ได้ขึ้นไปถึง รอยต่อระหว่างห้องรับรองกับห้องต่างๆ นั้นล้วนทำจากหินอ่อนเนื้อดี ก่อเป็นซุ้มประตูทรงโค้งสีทองขนาดกว้าง แกะสลักที่ฐาน ส่วนของเสาและด้านบนของประตูเป็นลวดลายวิจิตรตระการตา เมื่อผ่านส่วนนี้ไปจึงพบห้องรับรองขนาดย่อม แล้วถัดไปนั่นจึงเป็นประตูที่จะนำวราลีเข้าสู่ห้องพักผ่อนส่วนตัว

ภายในห้องกว้างขวางโอ่อาสมกับอยู่ภายในคฤหาสน์หลังใหญ่ เต็ม
 ลีเสาเกาะสลักลวดลายงดงาม และมีผ้าม่านลูกไม้สีขาวพาดอยู่บนมมูมเสาราว
 เตี้ยงนอนของเจ้าหญิง ถัดจากเตี้ยงคือกระจกเงาบานใหญ่กรอบสีทอง ปลาย
 เตี้ยงเป็นมมูมรับรองเล็กๆ ประกอบด้วยเก้าอี้ผ้าปักลายสีทองกับโซฟาผ้าลาย
 เดียวกัน เหนือขึ้นไปบนเพดานเป็นแซนเดอเลียร์ที่ให้แสงสว่างนวลตา ทำให้
 ห้องดูอบอุ่น เหมาะอย่างยิ่งที่จะเอนหลังพักพิงบนเตี้ยงปูผ้าสีขาวสะอาดตา

วราลีเดินไปสำรวจประตูไม้บานใหญ่ที่มุมหนึ่งของห้อง เลื่อนเปิด
 จึงพบว่าห้องที่มีตู้เสื้อผ้าติดผนังและโต๊ะเครื่องแป้งตัวใหญ่ มีเครื่องใช้
 สำหรับสตรีจัดวางไว้พอสมควร เดินไปอีกหลายก้าวจึงพบประตูบานเลื่อน
 กระจกซุน ที่ภายในเป็นส่วนของห้องน้ำแยกกับห้องอาบน้ำ ในนั้นมีอ่าง
 จากุซซึทรงกลม มีเทียนหอมวางเตรียมไว้รอบๆ อ่าง พร้อมสำหรับต้อนรับ
 แขกผู้มาเยือนตลอดเวลา ทุกอย่างตกแต่งไว้กลมกลืนและลงตัว ชวนให้
 หญิงสาวอยากลงแช่น้ำเพื่อผ่อนคลายสักพัก

วราลีเปิดน้ำอุ่นลงอ่างและปลดเปลื้องอาภรณ์ที่สวมมาทั้งวันออกจาก
 ร่าง รวบผมยาวสลวยขึ้นมัดเป็นมวยก่อนก้าวลงไปใอ่างน้ำ กระจกเงาอุ่น
 ไหลวนเป็นวงภายในอ่างทรงกลมสีขาว หญิงสาววกน้ำขึ้นลูบหน้าหวังให้
 เปลือกตาที่หนักอึ้งผ่อนคลายและลู่แสงสว่างได้อีกครั้ง ทว่าความอ่อนล้าเกือบ
 ทั้งวันทำให้เธออ่อนเพลียเต็มประดา

กระนั้นในห้วงความคิดก็มีแต่เรื่องของชายหนุ่มเจ้าของบ้านไหลบ่า
 เข้ามาให้เธอต้องคิดหนัก บางครั้งอชิระก็ดูอ่อนแอไร้กำลัง แต่ในบางครั้งก็
 ดูแข็งแกร่งและช่างวางแผน

เธอไม่รู้แน่ว่าเขาจะมาได้ไหม แต่อย่างหนึ่งที่วราลีมั่นใจคืออชิระกำลัง
 ล้อมกรอบเธอให้อยู่ในสายตาเขาด้วยคำว่าเงิน เขาหวังจะใช้เงินซื้อความ
 ซื่อสัตย์จากเธอนั้นหรือ

แน่ละ ดนวัตย์่อมมีประโยชน์กว่ามากหากได้ตัวเขามา เพราะสิ่งที่
 อชิระตามหาคำตอบมีเพียงแค่ชายคนนั้นที่ จะบอกเขาได้

เธอจะเล่นไปตามเกมของเขาสักพัก อยากรู้เหมือนกันว่าเขาจะมาไม่เหิน และไม่ว่าเขาจะคิดใช้ประโยชน์อะไรจากเธอ อธิระจะไม่มันได้สมความปรารถนา

วาราลีหลับตาลงนิ่งและนาน ภาพใบหน้าหญิงสาวที่ถูกล้อมด้วยกรอบสีทองอยู่ทั่วทุกมุมของคฤหาสน์ผุดขึ้นมาในห้วงความคิด

การจากไปของมธุริน มีใครบางคนอยู่เบื้องหลัง...และไม่ว่าจะเป็นใครก็ตาม เธอจะทำให้ความจริงปรากฏ พร้อมลากตัวฆาตกรที่พรากลมหายใจไปจากสองชีวิตผู้บริสุทธิ์ออกมารับโทษ

อธิระนั่งหน้าเครื่องและมองกระดาศไปนั้นนานหลายชั่วโมง

เธากำลังมองหาเบาะแสบางอย่างเพื่อให้มันแน่ใจว่า จดหมายจากอีเมลที่ถูกพริ้นต์ส่งมาถึงเขานั้นเป็นของปลอมที่ถูกใครบางคนทำขึ้น เพราะหวังปั่นหัวแล้วใช้ประโยชน์จากจุดอ่อนของเขา

ว่าไม่มีเบาะแสใดบ่งชี้ความผิดปกติ เขาก็จึงลองเข้าหน้าหลักของอีเมลแอดเดรส พิมพ์ชื่ออีเมลแอดเดรสของมธุรินที่หญิงสาวเคยใช้ส่งถึงเขา เมื่อสมัยยังเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย แน่แน่นอนว่าอีเมลนี้ถูกทิ้งร้างไว้นานหลายปีนับจากเจ้าของเสียชีวิต อธิระพิมพ์พาสเวิร์ดที่จำได้อย่างแม่นยำในสมอง นั่นเพราะเขากับมธุรินไม่เคยมีความลับต่อกัน เธอให้รหัสพาสเวิร์ดทุกอย่างที่เขาอยากรู้ ในขณะที่เขาเองก็ทำเช่นนั้น

กระนั้นแล้วเขาก็ยังถูกเธอกับชยพลแทงข้างหลัง ไม่ว่ามีดเล่มนั้นจะถูกปักลงมาด้วยความเต็มใจหรือไม่ก็ตาม

เพียงครู่เดียวทุกอย่างก็ปรากฏ มีอีเมลยังไม่ได้เปิดอ่านหลายร้อยฉบับ หัวใจของอธิระเต้นระรัวอย่างคาดหวังถึงบางอย่าง ทว่าเมื่อคลิกเข้าไปดูกลับพบเพียงจดหมายขยะที่ไม่มีประโยชน์ใดๆ แต่เขายังไม่สิ้นหวังไล่สายตามองทุกบรรทัดและหวังบางอย่าง ก่อนจะพบเพียงความว่างเปล่าในที่สุด

อชิระนั่งนิ่ง เขาผละออกจากหน้าจอแล้วเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ด้วยสีหน้าครุ่นคิด เพียงครู่เดียวก็กลับไปจดจ่อที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ใหม่อีกครั้ง คราวนี้เขาเข้าไปดูรายชื่อเพื่อนและชื่ออีเมลที่ถูกส่งครั้งล่าสุด และหวังว่าจะพบชื่อหรือตัวอักษรที่ชี้ชัดไปถึงตัววราลี แต่กลับคว้าน้ำเหลวเช่นเดิม

ชายหนุ่มเริ่มหงุดหงิด หันไปคว้าแก้วเหล้าที่วางไว้ข้างๆ มายกดื่มก่อนวางแก้วเปล่าลงแล้วเริ่มค้นหาอีกครั้ง เขาใช้เวลาอยู่กับการตามหาสิ่งที่ไม่รู้ว่าเป้าหมายทางอีเมลของมธุรินจริงๆ หรือไม่ด้วยซ้ำไป

ในที่สุดอชิระก็ลองกู้อีเมลขยะที่ถูกลบทิ้ง ทำใจว่าคงไม่ได้อะไรเพราะระยะเวลาผ่านมานานเกินไป

ผลปรากฏยังคงเช่นเดิม มีเพียงอีเมลตอบรับจากการซื้อขายสินค้าทางอินเทอร์เน็ต จำพวกของแบรนด์เนมหายากราคาแพง รวมไปถึงยาบำรุงผิวพรรณ ซึ่งเป็นปกติที่มธุรินจะดูแลตัวเองทุกวิถีทางที่ว่อดีเสมอ นอกจากนั้นก็เป็นการแจ้งเตือนการซื้อรายการอื่นๆ อีกนับไม่ถ้วน รวมไปถึงการคอนเฟิร์ม

ความคิดที่แวบในสมองนั้นทำอชิระเดือดดาล กอปรกับฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ทำให้เขาหลุดจากเก้าอี้ ทิ้งสติสัมปชัญญะไว้เบื้องหลัง แล้วตรงดิ่งไปที่ห้องของหญิงแปลกหน้าที่เขาเชื่อเชิญเธอเข้ามาด้วยเงิน

อารมณ์ที่เดือดพล่านนำอชิระไปหาเธอ เขาก้าวเท้าใดๆ ใบหน้าแดงก่ำ เครื่องเคียด และเอาเรื่อง หากว่าจดหมายฉบับนี้เธอสร้างขึ้นมาเพื่อปั่นหัวเขาจริง เธอต้องได้รับการลงโทษอย่างสาสม

โชคดีของเขาที่เธอไม่ได้กดล็อกประตูหรือลกลอนจากด้านใน ดังนั้นอชิระจึงผลักเข้าไปเต็มแรง ก่อนพบเตียงที่ว่างเปล่าและผ้าปูที่ยังเรียบสนิท บ่งบอกว่าแขกผู้มาพักยังไม่ได้แตะต้องเตียงนอน เขากวาดตามองรอบห้อง ตรงดิ่งไปที่ประตูระเบียงแต่ไม่พบแม่เงา ชายหนุ่มถลาไปที่ประตูห้องแต่งตัวซึ่งเชื่อมต่อกับห้องน้ำ เธอไม่ได้อยู่ในนั้น แน่หนอนว่าเหลือเพียงที่เดียวที่เป็นไปได้

นอกเสียจากว่าเธอจะกล้าออกไปเฟ้นฟานภายในคฤหาสน์หลังนี้เพียงคนเดียว

อชิระเลื่อนเปิดบานประตูซึ่งกรุดด้วยกระจกอย่างแรง ก้าวเท้าเข้าไปในนั้นแล้วตรงดิ่งไปที่อ่างอาบน้ำ

วาราลีนอนเปลือยร่างอยู่ในอ่างที่มีกระแสน้ำไหลวนอยู่เต็มจนล้นออกมาไหลนองเต็มพื้น เปลือกตาของเธอปิดสนิท ดวงหน้าซีดขาว ทุกส่วนในร่างกายจมหายไปใต้น้ำ มีเพียงส่วนคอที่โผล่พ้นน้ำและวางท่าย่อยลงบนขอบอ่าง

หัวใจของชายหนุ่มกระตุกวุบราวถูกตึ้งร่วงลงมา ไม่ว่าจะภาพตรงหน้าจะหมายความว่าอย่างไร แต่การที่เข้ามาเห็นเธอแน่หนึ่งไปอย่างนั้นทำให้เขาหวาดกลัวจับจิต กระแสอารมณ์บางอย่างแล่นปรี่มาถึงลำคอ เขาตกใจจนไม่ทันคิดถึงเหตุและผล ความกลัวในอดีตตบตบั้งทุกห้วงความคิด เขาตรงดิ่งไปที่เธอ กระซางวาราลีขึ้นจากน้ำทันที

วาราลีส้มตาด้วยความตกใจ เธอเบิกตาโพล่งมองไปหน้าที่ขยับเข้ามาประชิด ก่อนละล้าละลักถามเขาด้วยความตระหนก

“คุณจะทำอะไรนะ!”

“ฉันต่างหากที่ต้องถามว่าเธอทำอะไร!” เขาตะคอกกลับ สีหน้ายังคงความเคร่งเครียดหวาดวิตก “จะมาตายในบ้านฉันไม่ได้นะ!”

“ตาย...นั่นหรือ?” วาราลีทวนคำนั้นด้วยเสียงขาดห้วน คิ้วขมวดก่อนนึกขึ้นได้ จึงรีบกระซางผ้าขนหนูที่วางไว้มาปกปิดร่างกาย “คุณคิดว่าฉันจะฆ่าตัวตายอย่างนั้นหรือคะ”

“ก็แล้วทำไมเธอถึงทำแบบนั้นล่ะ” เขาตวาด และเริ่มรู้สึกได้ถึงสติที่ขาดหายไปอีกครั้ง แต่เมื่อมองสิ่งแวดล้อมโดยรอบแล้วก็ชวนให้คิดอย่างนั้นได้จริงๆ “เธอเปิดน้ำจนล้นอ่าง แล้วยังปรับอุณหภูมิจนร้อนจัด ฉันก็นึกว่าเธอสุกไปแล้วซะอีก”

วาราลีม่อปากจะเชื่อหู เธอส่งเสียงฮึดฮัดในลำคอก่อนยื่นจมูก

เล็กน้อย “ฉันขอโทษที่ทำให้คุณตกใจ ฉันผิดเองที่เผลอหลับ”

“เผลอหลับ?!” อชิระขุ่นเคืองกับคำตอบ เขาดันน้ำเป็นกั๊งวลงมากไป หรือนี้ “ทีหลังอย่าทำแบบนี้อีก ต่อให้เหนื่อยแค่ไหนเธอก็มาหลับในอ่างอาบน้ำแบบนี้ไม่ได้”

“ยังไงก็เถอะคะ มันเหมาะสมแล้วหรือที่คุณถือวิสาสะเข้าห้องแขกของคุณ แล้วตรงดิ่งมาถึงห้องน้ำอย่างนี้ ในขณะที่ฉัน...” เธอชะงัก ไม่พูดต่อ

อชิระกระแอมไอบาๆ ในลำคอ เขาเองก็เริ่มวางตัวไม่ถูกแล้วเช่นกัน “ฉันมีเรื่องต้องพูดกับเธอ”

“หลังจากที่ฉันได้สวมใส่เสื้อผ้าเรียบร้อยและพร้อมกว่านี้จะมีดีมั๊ยคะ”

“แน่นอน ฉันก็ไม่ได้อยากจะทำอะไรแบบนี้สักเท่าไร เธอก็แค่... ไม่มีอะไรน่าสนใจ” เขาบอกเสียงเหยียด ก่อนก้าวเดินออกไปหน้าต่างเฉยๆ ทั้งความรู้สึกไม่สบายใจและสายตาดำทมิฬของวราลีไว้เบื้องหลัง

“กลิ่นเหล้าคูลิ่งเขียว”

วราลีพึมพำก่อนก้มมองเรือนร่างของตนด้วยสีหน้าครุ่นคิด แม้จะมีผ้าขนหนูพันไว้เรียบร้อย แต่ก่อนหน้านี้เขาคงจะเห็นทุกสัดส่วนของเธอหมดแล้ว แม่เจ้าตัวจะพรวดพราดเข้ามาด้วยความตระหนกตกใจ แต่วราลีจะรู้ได้อย่างไรว่าเขาไม่ได้แอบสำรวจเรือนร่างเปลือยเปล่าของเธอ

ความคิดนั้นทำหญิงสาวร้อนนวบทั่วใบหน้า กระนั้นก็ยังเร่งปรับสีหน้าให้สงบ ขึ้นเธอทำตัวเป็นลูกแกะเชื่อง ก็อาจจะถูกเขาจับเชือดได้ง่ายๆ

อชิระรู้สึกถึงหัวใจที่เต้นกระหน่ำและเลือดที่สูบฉีดรุนแรงไปทั่วกาย เขาอ่อนลมหายใจพริตเมื่อออกมาพบนหน้าวราลี ชายหนุ่มหย่อนตัวนั่งลงบนเก้าอี้ปลายเตียง แล้วทวนนึกถึงนวลเนื้อเนียนนุ่มที่เพิ่งได้สัมผัสมานั้น

จากความตระหนกตกใจกลายเป็นความรุ่มร้อน...และสงสัย

แน่นอนว่าความรุ่มร้อนนั้นเกิดมาจากการเขายังคงความเป็นบุรุษไว้

ทุกกระเปียดนิ้ว แม่หัวใจจะด้านซาไร้อารมณ์รัก แต่ร่างกายของเขายังคง
ความปกติที่จะรู้สึกถึงอารมณ์ใคร่ ดังนั้นชายหนุ่มไม่แปลกใจเลยที่เขาเกิด
ความปรารถนาอยากจะทำประมุขให้ทั่วเรือนร่างนั้น

แต่ความครุ่นคิดสงสัยกลับแรงกล้ากว่า กลบความทะยานอยากร่วม
เรียงเคียงหมอนกับหญิงสาวไปจนสิ้น แม้จะเพียงแวบเดียว แต่เขามั่นใจว่า
ได้เห็นรอยแผลเป็นที่ราวมดด้านซ้ายของเธอ

อชิระขมวดคิ้วครุ่นคิด ราวกับมีความรู้สึกบางอย่างติดค้างอยู่ในใจ
อย่างไรก็ตาม แผลเป็นเพียงเท่านั้นไม่ได้ทำให้ความน่าเสน่ห์ในตัวหญิงสาว
ลดลงแต่อย่างใด ชายหนุ่มมั่นใจว่าเขาจะใช้ประโยชน์จากความสวยสง่า
ราวนางพญาของเธอได้ รวมไปถึงความช่างพูดต่อปากต่อคำของเธอด้วย

รออยู่นานจนกระทั่งประตูห้องแต่งตัวเลื่อนเปิดอีกครั้ง วรรณีก้าวเท้า
ออกมาด้วยกลิ่นกายที่หอมฟุ้ง ชายกระโปรงสีขาวที่ไหลออกมาให้เห็นถูก
สวมทับอีกชั้นด้วยชุดคลุมสีดำ เธอไม่ได้เลือกเสื้อผ้าที่มีสีสันมาสวมใส่เลย
แม้แต่นิด

“ฉันคิดว่าคุณจะไปออกข้างนอก”

หญิงสาวเอ่ยปากทันทีที่ออกมาพบว่าเขานั่งรออย่างสงบบนเก้าอี้
รับรองปลายเตียง

อชิระไม่แสดงสีหน้าว่ารู้สึกผิด กลับแปลกใจที่ถูกล้อมด้วยคำนั้น
“ทำไมล่ะ ก็นี่มันบ้านฉันนี่”

“แต่ฉันเป็นแขกของคุณ คุณไม่ควรจะต้องให้เกียรติแขกผู้เป็นสุภาพ
สตรีของคุณด้วยหรือคะ”

“เธอไม่ใช่แขกของฉัน” อชิระบอกปฏิเสธหน้าตาเฉย

คำตอบนั้นทำให้วรรณีหน้าวิงวอน แต่ก็เพียงครู่เดียวที่เธอคลาย
สงสัย

“อ้อ คุณจะหมายความว่าฉันตกอยู่ในสถานะลูกจ้างของคุณแล้ว
อย่างนั้นละสิ”

“ใช่”

“หมายความว่า คุณปฏิบัติต่อลูกจ้างของคุณด้วยการก้าวล้ำความเป็นส่วนตัวย่างนี้ทุกคนเลยหรือเปล่าคะ ฉันหวังว่านี่จะเป็นครั้งสุดท้ายที่คุณจะเข้าออกห้องนอนของฉันโดยไม่เคาะประตู เพราะไม่อย่างนั้นแล้ว...”

“ไม่อย่างนั้นทำไม”

“ฉันคงทำงานให้คุณอีกไม่ได้”

“ซึ่งนั่นหมายความว่าเธอหันหลังให้โอกาสสุดท้ายที่จะช่วยเหลือคนวัต”

วราลีนั่งงั้น ค่อยๆ เขยิบตริมฝีปากเป็นเส้นตรง แต่นั่นไม่ใช่การยิ้มแต่อย่างใด “ดูคุณจะถนัดกับเกมการต่อรองนะคะ”

“ก็แค่ทำเหมือนที่เธอกับคนวัตทำกับฉัน มันต่างกันตรงไหนล่ะ วราลี” ชายหนุ่มย่นถามด้วยสีหน้าเยาะหยันไม่ต่างกันนัก

วราลีไม่ตอบคำถามชวนทะเลาะนั้น ทว่าเธอมองเขาด้วยแววตาที่ไม่อาจคาดเดาความคิด ในความสงบนั้นเธอมองประเมินชายหนุ่มซึ่งกำลังจ้องกลับมาที่เธอเช่นกัน หญิงสาวสงสัยนัก งานอะไรที่เขาจะใช้ให้เธอทำ ด้วยเงินค่าจ้างที่มากมายขนาดนั้น คงต้องทำประโยชน์ให้เขาได้มากเป็นแน่

“ยังไงก็เถอะ ฉันมีเรื่องที่ต้องถามเธอให้แน่ใจ” อชิระเข้าเรื่องทันทีที่สบจังหวะ “อีเมลฉบับนั้นไม่ได้มาจากมธุรินจริงๆ ใช่มั๊ย เธอกับคนวัตแค่ทำมันขึ้นมาเพื่อปั่นหัวฉัน”

“คุณคงจะเช็กดูจนละเอียดถี่ถ้วนแล้วสินะคะ”

“ใช่ ฉันเช็กทุกอย่าง ไม่มีอะไรที่จะส่อเค้าหรือมีความเกี่ยวข้องกับถ้อยคำในจดหมายฉบับนี้”

“แล้วคุณจะแน่ใจได้ยังไงว่ามธุรินมีอีเมลแค่ชื่อเดียว”

คำตอบนั้นทำอชิระนั่งงั้นไปครู่หนึ่ง เขาขมวดคิ้ว ครุ่นคิด ซังใจ แล้วสุดท้ายก็เอ่ยออกมา “เพราะมธุรินไม่เคยมีความลับกับฉัน ฉันรู้ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเธอ”

“นั่นหมายถึงเรื่องผู้ชายที่เธอแอบคบลับหลังคุณ รวมถึงเรื่องเด็กในท้องที่ไม่ใช่ลูกของคุณด้วยหรือเปล่าคะ”

อชิระผุดลูกจากเก้าอี้ด้วยความโมโหถึงขีดสุด เขาฐึ่สิกรากับถูกเธอตบหน้าซ้ำสอง และฝากรอยนิ้วลงบนสองข้างแก้ม ประจานความโมโง่ของเธอ เขา ชายหนุ่มย่างเท้าเข้าไปใกล้ อยากจะยื่นสองมือไปกระซกตัวแล้วฉีกเธอเป็นชิ้นๆ เสีย แต่ก็ทำได้แค่คิด เขาไม่ใช่ผู้ชายประเภทที่จะกระทำรุนแรงต่อเพศหญิงได้

อย่างไรก็ตาม วราลีไม่ได้แสดงสีหน้าสะดุ้งสะเทือนหรือหวาดกลัว สีหน้าดูดีนของเขาแม้แต่น้อย ดวงตากลมของเธอซึ่งจับจ้องมองเขามีแวแห่งความเยาะหยันบางอย่างที่ซ่อนไว้ลึกสุด

“คุณโกรธที่ฉันสบประมาทคุณ หรือโกรธที่ฉันสบประมาทผู้หญิงของคุณกันแน่คะ”

“หยุดยั่วโมโหฉันดีกว่าวราลี ไม่อย่างนั้นอย่าหาว่าฉันไม่เตือน”

“งั้นก็จำคำฉันไว้สักประโยคนะคะ คุณอชิระ” วราลีบอกน้ำเสียงเย็นเยียบ “อย่าบังคับให้ฉันบอกอะไรคุณ ไม่อย่างนั้นคุณจะได้อะไรเลย”

“อย่างนั้นเราคงจะได้อยู่ด้วยกันอีกนาน เพราะฉันจะไม่ปล่อยเธอให้คลาดสายตาแม้แต่เสี้ยววินาที ในเมื่อเธอล้ำก้าวเท้าเข้ามาหาฉันเพื่อผลประโยชน์ งั้นก็อย่าหวังว่าฉันจะปล่อยเธอออกไปง่ายๆ โดยไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยเช่นกัน ชีวิตมันไม่ได้ง่ายตายอย่างนั้น วราลี”

“คุณหมายความว่ายังไง คุณอชิระ” เธอเค้นเสียงถาม ดวงตาคำหวานฉายแววกระด้างไม่ยอมแพ้

“อีกไม่นานเธอจะได้รู้”

อชิระบอกเสียงเฉียบ ดวงตาคมจดจ้องมองหญิงสาววาวโรจน์ดุจพญาราชสีห์ ในขณะที่นางหงส์ตรงหน้าเขาไม่มีแวหวั่นสะท้านสะเทือนเลยแม้แต่นิด

ในที่สุดอชิระก็ก้าวผ่านเธอออกมา เขาปิดประตูดังตามหลัง ทิ้งไว้

เพียงพายุลูกเล็กๆ ที่ก่อตัวพัดโหมเข้าไปในทรวงอกของหญิงสาว นานทีเดียวกว่าเธอจะสลัดความขมขื่นออกจากใจเสีย

วารลีนีหนึ่งอยู่อีกครู่ใหญ่ ก่อนเดินไปที่ประตูระเบียงซึ่งมีม่านสีทึบปิดบังภาพด้านนอกไว้ เธอกระตุกสายเชือกดึงให้ม่านเปิดออก แล้วมองเงาสะท้อนบนกระจกซึ่งกำลังฉายเงาของเธอกลับมา หญิงสาวสำรวจใบหน้าและร่างกายของตัวเองผ่านกระจกใสบานนั้น ก่อนเหลือบแลมองเลยไปที่นอกระเบียงซึ่งมีตสนิท มีเพียงเงาตะคุ่มของต้นไม้สูงโปร่งที่ปลูกไว้เรียงราย หญิงสาวจึงเปิดประตูแล้วก้าวออกไปยืนรับลมซึ่งพัดปะทะใบหน้า ในความมืดโกลลิบ มองเห็นเนินดินซึ่งปกคลุมด้วยหญ้าเขียวขจี แต่เวลานี้กลับเห็นเป็นเนินสีดำสนิท

วารลีนีหลับตาลง นึกถึงภาพถ่ายที่ถูกส่งไปเมื่อครั้งนั้น

สีเขียวของหญ้าและไม้ดอกหลากสีสั่นราวกับอยู่ในท้องทุ่ง ใกล้เคียงกันนั้นเป็นลานน้ำพุที่รายล้อมด้วยรูปปั้นแบบโรมันและไม้ยืนต้นสูงโปร่ง หน้าทางเข้าสวนพฤกษชาติคือซุ้มประตูโค้งพันด้วยเถาดอกไม้ซึ่งเกี่ยวพันลัดเลาะไปมา ม่านน้ำตกเล็กๆ ไหลเป็นสายผ่านชะงอนหินที่ถูกสวรรค์สร้างปั้นแต่งอย่างมีฝีมือ ให้ความรู้สึกเย็นชื้นและสงบ กอดดอกไม้สีสดใสชูช่อออกดอกรับแสงราวเบ่งบานอยู่ในสรวงสวรรค์

สวรรค์ชั้นหรือ

วารลีนีทวนคำนั้นเงิบๆ ในใจ ก่อนสูดเอากลิ่นหอมอ่อนๆ ของพืชพรรณธรรมชาติเข้าสู่ปอด เธอแหงนหน้าเข้าสู่รัตติกาลแล้วหลับตา นึกถึงภาพวาดสีน้ำมันที่ได้เห็นบนชั้นสองของคฤหาสน์ เป็นภาพของสตรีสวมชุดสีทองส่งยิ้มหวานละมุนละไม บนลำคอปรากฏเครื่องประดับที่ถูกบรรจงวาดราวกับของจริงไม่ผิดเพี้ยน พลอยสีแดงล้อมด้วยเพชร ช่างสวยงามเหมาะสมกับคนที่สวมใส่อะไรที่ตี ทว่าเวลานี้กลับเหลือทิ้งไว้เพียงเงาแห่งความหลังอดีตของความสุขสมที่ไม่อาจย้อนกลับไปได้

‘ทุกสิ่งที่นี่คือปรารถนาสูงสุดในชีวิตของเธอ นั่นคือสิ่งที่เธอชอบ

มันคือภาพในฝัน และเขาเป็นคนสร้างมัน...

แล้วเหตุใดเธอจึงอยากหนีไปจากสรวงสวรรค์แห่งนี้ล่ะ มธุริน'